

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 15C/30/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118205847
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Gabriela Chudovská
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2021:3118205847.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v konaní pred sudkyňou Mgr. Gabrielou Chudovskou v právnej veci žalobcu : A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, C., právne zastúpený : JUDr. Jaroslav Pilát, advokát, so sídlom Panenská 13, Bratislava, proti žalovanej: A. D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, G., právne zastúpená: JUDr. Jana Štefánková, advokátka, so sídlom Vážska 45, Trenčín, o žalobe na ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, na webovej stránke H.. v sekcii Blogy, na svojej profilovej stránke označenej "D. E." uverejniť nasledovné ospravedlnenie:

"Ospravedlnenie D. E. producentovi A. B.:

Nasledovné výroky, ktoré som zverejnila na tlačovej konferencii dňa 06.06.2018 ako poslankyňa Národnej rady Slovenskej republiky, ako aj na svojom blogu na webovej stránke denníka SME sú zavádzajúce a osobe producenta A. B. privodili zásah do jeho osobnej a profesionálnej cti a dobrého mena. Ide o tieto výroky:

Teraz fakty k pánovi B., aby sme vedeli, o čom hovoríme a prečo je ten celý systém zlý. Pripomeňme si trošku históriu, pán Stráňava v 90-tych rokoch produkoval filmy I. a J., len pri I. zmizlo vtedy 80 miliónov korún, pričom film sa vôbec nenatočil. Ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že pán B. dostal schválené dotácie na projekty ako K. B. alebo E. L. J., pričom K. B. sa vôbec nenatočila, alebo len nejaký hrubý materiál, ale dostal 800.000 EUR, a E. B. M. takisto nevideli slovenskí diváci nikdy v televízii ani v kine. A takémuto človeku s takouto stopou, historickou stopou, audiovizuálny fond prikľepol na základe nejakých vlastných kritérií, nejakých noriem, pravidiel, na projekt N. najskôr štvrt' milióna eur, na márný vývoj filmu, ktorý trval 4 roky a neskôr ďalších 650.000.

Zhrnuté a podčiarknuté: Súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrte milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo vôbec začne vyrábať. Niekoľko takých zúčtovaní sa už za posledné desaťročia objavilo - na filmy I., K. B., E. B. M. a iné sa daňoví poplatníci tiež poskladali a filmy nikdy nevideli ani neuvidia.

Ja sa však pýtam: Ako je možné, že tu máme producenta, ktorý má za sebou kauzy s nedokončenými filmami ako I., K. B. a E. B. M., ktorý v minulosti už x-krát zobral od štátu státisíce bez výsledku, a napriek tomu dostane ďalšie a ďalšie peniaze, nové zmluvy, novú dôveru? Ako mohol znova presvedčiť hodnotiace komisie, manažérov v Audiovizuálnom fonde o RTVS, že jeho čestné prehlásenia sú naozaj čestné? Ak systém umožní niekomu len tak minúť trištvrte milióna EUR, spofahnúť sa len na sľuby namiesto faktov a nežiadať dôsledné plnenie zmlúv, len preto, že práve on "v tom vie chodiť" lepšie ako iní, tak to predsa nie je v poriadku.

Podozrivé čerpanie peňazí z verejných zdrojov poskytnutých na veľkofilm N. o A. D. O. nás doviedlo k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a za to, že (zjednodušene povedané) peniaze

síce odišli na súkromné účty, no zmluvné podmienky splnené neboli. Podobné praktiky pri projektoch toho istého producenta sa objavili už v minulosti - kedy mu boli peniaze tiež vyplatené, no filmy nevznikli.

Zo tieto výroky sa pánovi A. B. ospravedlňujem."

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

IV. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 22.06.2018 v znení zmeny žaloby pripustenej uznesením zo dňa 15.12.2020 domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť odstrániť svoje články nazvané ako N. - film storočia alebo tunel storočia?, Slovenský film nezomrie a Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kradnúť, z webstránky H. v sekcii blogov na svojej stránke "D. E.". Ďalej, aby jej súd uložil povinnosť zverejniť na webovej stránke H.. v sekcii blogov, na svojej stránke "D. E." ospravedlnenie v navrhnutom znení. Súčasne žiadal od žalovanej vyplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 30.000,- eur.

2. Žalobu žalobca odôvodnil skutkovo tým, že dňa 25.05.2018 žalovaná ako vtedajšia poslankyňa NRSR usporiadala v budove NRSR tlačovú konferenciu s názvom: Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod. Podávame trestné oznámenie a zaceľujeme trhliny v Audiovizuálnom fonde, ktorej obsah v žalobe zrekapituloval. Už názov podľa žalobcu podáva informáciu o tom, že tu mal byť veľkofilm s názvom N. a namiesto toho bol spáchaný subvenčný podvod. Uviedol, že dielo N. pripravuje ako producent žalobca, resp. jeho spoločnosť I. P. & J. C., B., a teda žalobca by mal byť tým, kto mal spáchať subvenčný podvod. Ďalej žalovaná vo svojich aktivitách pokračovala, zverejnila blog na stránke H. dňa 27.05.2018 pod názvom N. - film storočia alebo tunel storočia?, žalovaná v ňom uviedla, že v súvislosti s filmom N., súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrte milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo začne vyrábať, čím mierila na osobu žalobcu. Žalovaná svoje závery nepreukazuje a sústredí sa len na veci, ktorá žalobcu priamo poškodzujú. V blogu žalovaná poškodzuje dobré meno a česť žalobcu aj tým, že poukazuje na to, že žalobca ako producent aj v minulosti zobral od štátu peniaze a nič nenatočil. Viackrát uvádzala nepravdu o tom, že N. nemá režiséra, hoci zmluva s novým režisérom bola podpísaná dňa 04.05.2018, ale žalovaná sa nemala potrebu žalobcu na nič pýtať a nič si overovať. Dňa 06.06.2018 usporiadala ďalšiu tlačovú konferenciu, kde žalovaná uviedla, že film N. sa stal subjektom trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu, poukázala na to, že projekt N. nie je ojedinelé zlyhanie, ale ide o dôsledok systému, ktorý treba zmeniť. Iné zlyhanie, než tento projekt, však nikdy neuvádzala. Pričom na tejto konferencii žalovaná priamo označila žalobcu, na ktorého sú jej útoky od prvej tlačovej konferencie cieľené. Dňa 09.06.2018 žalovaná zverejnila blog s názvom Slovenský film nezomrie, kde sa už v úvode nachádzal priamy útok na žalobcu a kde zhrnula to, čo už uviedla, na tlačovej konferencii. Vôbec nič z toho, čo žalovaná tvrdila v blogoch či na konferenciách, nie je ničím podložené, nepoužíva žiadne dôkazy, len tvrdí, nič sa nesnaží preukázať. Žalovaná žalobcu nepriamo označila za páchatel'a trestného činu subvenčného podvodu, síce hovorí o trestnom oznámení na neznámeho páchatel'a, ale celé jej ďalšie vyjadrenia smerujú výlučne na osobu žalobcu. Opakovane uvádza, že pri filme N. dochádza k podozrivému reťazeniu zmlúv, pričom súkromný podnikateľ - žalobca, dostáva od štátu peniaze, pričom na filme nepracuje, čo nie je pravda, pretože prebiehajú prípravy filmu, aj keď je faktom, že sa práce zdržali, nakoľko z projektu odstúpila režisérka a scenáristka v jednej osobe a hľadanie nového režiséra spôsobilo sklz. Práce, ktoré ale mohli byť vykonávané, sa riadne vykonávali a boli platené. Žalovaná napriek tomu tvrdila, že žalobca berie od štátu peniaze za nič, ktoré končia na súkromných účtoch, čo žalobca považuje za hrubo osočujúce. Žalovaná nepreukázala nič, čím by mohla podložiť tieto hrubo osočujúce a nepravdivé tvrdenia a spôsobuje žalobcovi reputačné problémy. Útoky žalovanej, okrem toho, že sú hrubo osočujúce, zasahujúce do osobnej integrity žalobcu, vážne poškodzujú jeho vnímanie v spoločnosti, u odbornej verejnosti, v občianskej spoločnosti, ohrozujú aj prebiehajúci projekt N.. Je možné, že ďalšie rokovania s potenciálnymi koproducentami budú ohrozené až zmarené. Nie je pravda, že sa nič nevyrába a že sa pri tomto projekte podozrivo reťazia zmluvy a napriek tomu, že sa po prvom

vystúpení žalovaná dozvedela o týchto skutočnostiach, pokračovala ďalej v útokoch bez overenia faktov. Konanie žalovanej je namierené proti žalobcovi, žalovaná nespresňuje, ako mal byť spáchaný trestný čin subvenčného podvodu, nie je jasné, v čom vidí spáchanie tohto trestného činu, spája ho však s osobou žalobcu, stavia ho do polohy zločinca, ktorý zámerne roky porušuje záujmy chránenej spoločnosťou. Žalovaná opakovane uvádza film Jánošík, ktorý žalobca ako fyzická osoba ani prostredníctvom jeho spoločnosti nikdy neprodukoval, a žalovaná žalobcu obvinila zo zmiznutia 80 mil. korún v súvislosti s týmto filmom. Na spoločnosť I., ktorú film produkovala, žalobca nemá žiadnu väzbu. Na filme vykonával na základe objednávky len niektoré služby pro túto spoločnosť, ktorá bola zlikvidovaná a sám ostal poškodený, pretože mu neboli zaplatené všetky faktúry. Rovnako je hrubá lož, keď žalovaná tvrdí, že žalobca za film J. vzal peniaze a nenakrútil ho, film bol nakrútený, uvedený v kinách aj televízii, náklady na film boli riadne vyúčtované. Film a TV seriál K. B. nikdy nebol podporený prostriedkami z audiovizuálneho fondu (AVF), nie je pravda, že žalobca vzal peniaze a dielo nenakrútil. Film sa nenakrútil z rozhodnutia Rozhlasu a televízie Slovenska (RTVS), ktoré žalobca nemohol ovplyvniť, pretože mu RTVS vypovedala zmluvu o koprodukcii. Projekt prevzala na seba RTVS. K. B. bola ukončená zo strany RTVS a nepokračovalo sa v nej ešte skôr, ako sa začalo vyrábať a žalobca v nej neostal so žiadnymi záväzkami. Dielo sa teda nenatočilo, ale je lož, ak sa tvrdí, že žalobca vzal peniaze a dielo nenatočil. Rozprávka E. L. J. Q. B. realizovala spoločnosť žalobcu ako minoritný koprodukčný partner, RTVS so žalobcom ukončila zmluvu, žalobca previedol všetky peniaze (ktoré dovtedy zložil v notárskej úschove) spoločnosti zosnulého podnikateľa D. C.. Film bol ale nakoniec dokončený, premietaný v kinách aj v televízii, a teda žalovaná nehovorí pravdu. U žalobcu sa nestratilo ani euro, ale bol to žalobca, kto sa v tejto súvislosti stal obeťou vypaľovania. Blogy aj konferencie sú verejne prístupné, čítalo ich niekoľko sto až tisíc ľudí, články boli vytvorené tak, aby sa snažili žalobcu čo najviac poškodiť. Z formulácií vyjadrení žalovanej, spôsobu, akým v nich boli prezentované polopravdy a lži, mal čitateľ nadobudnúť dojem, že žalobca okráda štát, podvodne získava dotácie, nevykáva diela, a absentuje v nich akékoľvek pripustenie možnosti, že informácie zverejnené o žalobcovi, nemusia byť pravdivé. Vyhlásenia žalovanej presahujú rámec hodnotových súdov, keďže obsahujú množstvo difamačných a nepravdivých tvrdení, nemôžu obstáť ani ako legitímne vyjadrenie názoru. Žalovaná v tom čase mala postavenie ústavného činiteľa, jej vyhlásenia majú vyššiu publicitu, a preto aj jej zodpovednosť musí byť vyššia, než zodpovednosť bežného človeka. Žalovaná sa dopustila neprípustného zásahu do osobnostných práv žalobcu, spôsobila mu závažnú ujmu na dobrom mene a jej zodpovednosť nemôže byť vylúčená ani dôkazom tzv. ospravedlniteľného omylu. Zverejňovaním jej tvrdení a rozširovaním na verejnosti mnohonásobne zvyšuje už vzniknutú ujmu, výstupy žalovanej sú voľne prístupné na internete, a teda zásahy do osobnostných práv žalobcu stále trvajú. Zverejnené tvrdenia zasiahli do osobnostných práv žalobcu, dotkli sa jeho vzťahov v profesionálnom, rodinnom živote, negatívne ovplyvnili jeho spoločenské a profesijné postavenie a majú tiež potenciál značne poškodiť projekt N.. Došlo k zníženiu žalobcovej vážnosti v odbornej aj neodbornej verejnosti. Použitie kritiky vzťahujúcej sa na profesionálnu činnosť žalobcu, opierajúc sa o okolnosti, ktoré sú v rozpore so skutočnosťou, predstavuje značný zásah do práv žalobcu na ochranu jeho osobnosti s vysokou intenzitou, ktorá je daná najmä šírkou okruhu pôsobenia následku, pretože difamujúce výroky boli zverejnené v médiách. Žalobca je významný slovenský filmový producent s dobrou dlhoročnou povestou. Žalovaná sa o žalobcovi vyjadruje urážlivo a v negatívnych súvislostiach, nejde preto ani o jeho kritiku, ale o ničím nepodložené osočovanie. Počas konania žalobca doplnil, že žalovaná bola pred tlačovou besedou vyzvaná na to, aby si so žalobcom prešla všetky veci, no nič s ním nekonzultovala. Spomínala v nej opakovane meno žalobcu, a preto je jasné, že hovorila o ňom a do kontextu s ním dostala aj všetky jej vyjadrenia, a to aj tie, kde ho výslovne nemenuje. Producent je vždy fyzická osoba, hoci túto činnosť vykonáva aj pod hlavičkou iného subjektu, napr. s.r.o. a ako fyzická osoba je uvádzaná aj v titulkoch filmu. Ak žalovaná na tlačovej konferencii viackrát uviedla meno žalobcu, dostala do spojitosti s menom žalobcu aj všetky ostatné vyjadrenia na konferencii aj všetky svoje blogy na webstránke denníka SME, hoc ho v nich aj priamo nemenuje. V oblasti audiovizuálnej tvorby všetci vedia, že projekt N. sa rovná producent B. a všetci v tejto brandži si uvedený projekt a tvrdenia o spáchaní trestného činu spájajú so žalobcom, o čom svedčia mnohé reakcie v uvedenej oblasti audiovizuálnej tvorby, ktorá je na B. malá. Žiadne tvrdenia žalovanej sa nepreukázalo ani prešetrením príslušných orgánov. Žalobca si doposiaľ všetky pridelené dotácie riadne vyúčtoval. Síce vo výrobe diela nastali časové posuny, ale AVF aj RTVS mali záujem na dokončení diela, a preto zmluvy neukončili.

Poukazoval na to, že v súvislosti s filmami z minulosti, na ktoré žalovaná poukazuje v súvislosti so žalobcom, si žalovaná neoverovala zdroje ani to, či informácie sú stále relevantné a neboli medzichasom vyvrátené, ignorovala ponuku žalobcu na vysvetlenie. Mal za to, že kritika vecí verejného záujmu žalovanej by bola v poriadku vtedy, ak by upriamila pozornosť na subjekty štátu, ktoré s verejnými

prostriedkami nakladajú. Žalovaná ale ako politička do témy neprípustne vtiahla súkromný subjekt s dobrým menom. Žalobca v dôsledku tvrdení žalovanej musel čeliť nevhodným otázkam, ktoré ho spájali s kriminálnymi žiľvami. Odložili sa niektoré rokovania na projekte N., napr. bolo zrušené stretnutie s kultúrnym atašé P. a potenciálnymi koproducentami. Mali tiež negatívny vplyv na rokovania s AVF a RTVS a až kontroly zbavili žalobcu podozrení a zdržanliví boli aj zahraniční koproducenti. Vykreslenie žalobcu ako podvodníka spôsobilo, že celý proces od momentu, keď žalobca opäť získal režiséra a zabezpečil dopracovanie scenára, sa predlžil takmer o rok, čo bolo spôsobené kontrolami, ktoré nepreukázali nič z toho, z čoho bol žalobca obviňovaný. U zahraničných partnerov vzrástla nedôvera a konanie žalovanej spôsobilo výpadok cash - flow v roku 2018 min. o sumu 800.000,- eur. Musel čeliť otázkam, či ozaj peniaze ukradol, či ozaj sa na filme N. pracuje, alebo je to len "akože". Tlačové besedy boli šírené televíziou TA3, šírené boli aj prostredníctvom internetu a sociálne siete, ich záznamy sú uložené na stránke NRSR. Okrem toho žalovaná sa k téme príležitostne vracia naďalej aj po podaní žaloby, a to na svojom facebooku ale aj v rámci rozpravy k schvaľovaniu štátneho rozpočtu v decembri 2018, kde žalobcu nazvala smeráckym kamarátom. Ak žalovaná tvrdí, že žalobca vzal verejné financie a nenatočil filmy, nejedná sa o hodnotiace úsudky. Všetky jej tvrdenia treba hodnotiť v celkovom kontexte, pretože každý výstup nadväzoval na ten predošlý. Žalobca má dobré meno, podniká od roku 1993 a v oblasti audiovizuálnej tvorby pracuje už od roku 1976. Produkoval diela ako R., M. Q. S., B., T. U., A. A. V. W., S. B., E. B., U. M., G. J. X., J. D., Q. E. A. K., B. Q. B. Q., I. B., E. Q. C.. 14 celovečerných filmov, televízne seriály, programy. Spolupracoval so B. B. na projekte B. - S. J., a na filme N. pre stanicu ZDF. Navyše má za to, že nie je verejne činnou osobou, ale ak by ňou aj bol, ani to žalovanú neopravňuje robiť z neho podvodníka a klamára. V máji 2018 RTVS odobrila zmenu režiséra, požiadavkou bolo dopracovanie scenára, toto bolo schválené, spracovaný bol dodatok, ktorým sa upravil len termín realizácie, nie samotnej premiéry. Meno a tvorbu žalobcu použila na promovanie svojho návrhu zákona, ktorý ani nebol úspešný. V čase, keď žalovaná produkovala svoje vyjadrenia, na projekt N. bolo podpísaných 6 zmlúv, z toho 1 v pokročilom štádiu rokovania o spolufinancovaní. Následkom vystúpení žalobcu ostali 3, z toho 2 aj dnes ohrozené. Okrem toho sa zhoršila situácia aj doma, aj manželka žalobcu osočovanie manžela ako podvodníka ťažko znášala. Advokát žalobcu sa so žalovanou stretol deň pred prvou tlačovou konferenciou, ponúkol, či sa nechce stretnúť so žalobcom a získať ešte nejaké informácie, načo ona povedala, že toto nepotrebuje.

3. Žalobca sa spolu so žalobou domáhal aj nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré bolo uznesením č.k. 15C/30/2018-73 zo dňa 19.07.2018 zamietnuté, pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/270/2018-189 zo dňa 29.01.2019.

4. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Namietala prioritne nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože v blogu N. - film storočia alebo tunel storočia?, Slovenský film nezomrie a ani na tlačovej konferencii dňa 25.05.2018 ani raz nespomenula meno žalobcu ani jeho obchodnej spoločnosti. Používala len pojmy producent, žiadateľ, súkromný podnikateľ. Producentom a žiadateľom dotácie z AVF bola ale spol. JMB FILM & TV Production Bratislava, s.r.o., ktorá aj uzatvárala zmluvy s AVF a RTVS. Z jej vyjadrení preto vyplýva, že hovorila o tejto spoločnosti a nie o žalobcovi ako fyzickej osobe. Počas tlačovej konferencie z 06.06.2018 spomenula síce meno žalobcu, ale len v súvislosti s tým, že patril medzi najvýznamnejších poberateľov z AVF a že realizoval projekty I. a J., ktoré neboli dokončené. Nedokončil K. B. a E. L. J., na ktoré minul verejné financie vo výške niekoľko stotisíc eur. Tieto tvrdenia sa netýkali žalobcu ako fyzickej osoby. Mala tiež za to, že žalobca nie je schopný preukázať, že jej výroky sú naozaj nepravdivé. Tvrdila, že síce na tlačovej konferencii uviedla, že prípad ohľadom projektu N. vykazuje znaky subvenčného podvodu a preto aj pripravila trestné oznámenie na neznámeho páchatela, ktoré podá. Nikdy však neuviedla ani nenaznačila, že by sa podozrenie zo spáchania tohto trestného činu týkalo žalobcu, ani nikdy nenaznačila, že by ho mala spáchať jeho spoločnosť. Uvádza len pochybnosti o procese schvaľovania a prideľovania príspevkov z AVF a RTVS. Jej vyjadrenia sa týkali celkového fungovania a financovania podpory kinematografických diel. Nikdy nevyslovila nikoho vinu, využila len občiansku a poslancú povinnosť podať trestné oznámenie vtedy, keď sa domnievala, že postupom viacerých subjektov nakladajúcich s verejnými financiami, došlo k porušeniu zákona. Oznámenie o podaní trestného oznámenia môže byť považované za zásah do osobnostných práv iba vtedy, ak bola preukázaná nepravdivosť tvrdení a neprímeranosť úsudkov podávateľa. Jej presvedčenie o pochybeniach pri diele N. ale boli podložené viacerými zistenými okolnosťami a konkrétnymi informáciami. Trvala na tom, že jej tvrdenie o reťazení zmlúv je pravdivé, keď k 25.05.2018 bolo k projektu N. účinných spolu 5 zmlúv v sume dotácií 1,8 mil. eur z dotácie od AVF a koprodukčného vkladu od RTVS. Chcela len poukázať na to, že ak je uzatvorených

paralelne niekoľko zmlúv, vzniká podozrenie z netransparentnosti, pretože sa jednotlivé vecné a časové plnenia prekrývajú, čím sa zneprehľadňuje financovanie a kontrola. Poukázala na to, že pri tomto projekte sa neplnili zmluve dohodnuté termíny. Kontrola vykonaná dozornou komisiou AVF na kontrolu zmlúv o poskytnutí dotácie z AVF bola zistená nesprávnosť vyúčtovania a tiež použitie finančných prostriedkov v rozpore s dohodnutým účelom a prijímateľ bol povinný ich vrátiť. Bol opakovane posúvaný záväzný termín odovzdania diela dohodnutý v zmluve s RTVS a tiež na to, že podľa jej informácií nemá producent zabezpečené finančné plnenie, teda nemá iné zdroje okrem prostriedkov od AVF a RTVS do celkovej sumy rozpočtu diela 4,5 mil. eur. Producent si opakovane neplní svoje povinnosti, práce na diele N. neboli vykonávané načas, dielo nie je stále dokončené, neplní si svoje finančné záväzky a prostriedky z AVF boli použité mimo dohodnutý účel. I napriek tomu RTVS je stále ochotná meniť podmienky, harmonogram a robiť projektu ústupky. Všetky informácie, z ktorých čerpala sú verejne prístupné. K dielu I. uviedla, že je pravdivé jej tvrdenie, že to bola spoločnosť žalobcu, ktorá ho realizovala, zmizlo pri ňom 80mil. Sk a film sa podľa pôvodného projektu vôbec nenatočil, pričom ona nikdy neuviedla, že za zmiznutie financií môže žalobca. Uviedla len, že sa žalobca tiež podieľal na tvorbe filmu. Prepojenie žalobcu resp. jeho spoločnosti na spoločnosť I., ktorá tento film realizovala, vyplýva z viacerých článkov, ktoré predložila. Pri filmoch K. B. V. E. L. J. T. zo správy o výsledku následnej finančnej kontroly za obdobie roku 2010, v ktorej jej uvedené, že spoločnosť žalobcu dostala financie na tento projekt, ale pri K. B. sa natočila len časť hrubého materiálu napriek príspevku 800.000,-eur. Pochybné financovanie týkajúce sa projektov žalobcovej spoločnosti opísali aj viaceré články, teda verejne dostupné zdroje, o pravdivosti ktorých nemá dôvod pochybovať. Tiež uviedla, že po tom, čo ministerská kontrola preukázala závažné porušenie finančnej disciplíny pri projekte K. B. V. E. L. J., v roku 2012 a 2013 boli vyhotovené zmluvy, ktoré pochybenia zapláťali neštandardným spôsobom. Mala tiež za to, že žalobca nepreukázal nepravdivosť jej tvrdení a hodnotiacich úsudkov a ich spôsobilosť zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Väčšina jej vyjadrení sú hodnotiace úsudky, ktorými sa snažila upriamiť pozornosť na problematiku verejného záujmu, na poukazovanie ktorého je z titulu svojej funkcie ako poslankyne parlamentu povolaná. Jej vyjadrenia sú primerané závažnosti veci, nie sú urážlivé ani hanlivé. Ak sa vyjadrovala kriticky na adresu AVF, RTVS alebo spoločnosti žalobcu, kritika nebola excesívna, neprimeraná ani úmyselne zameraná len proti niektorému z týchto subjektov. Jej cieľom bolo zvýšiť povedomie o veci verejného záujmu, zabezpečiť kontrolu financovania diela N. a pomôcť zavedeniu legislatívnej zmeny v tejto oblasti. Podľa nej žalobca nepreukázal existenciu zásahu do svojich osobnostných práv a požadovanú sumu nemajetkovej ujmy riadne nezodôvodnil. Nevyslovovala nikoho vinu, nikoho neznevažovala. Trestné oznámenie ňou podané sa netýkalo žalobcu, ale spôsobu financovania projektu N. a procesu schvaľovania a prideľovania financií daňových poplatníkov. Žiadala ním tiež, aby bolo v trestnom konaní preskúmané, či postup RTVS a AVF, kedy tieto subjekty poskytujú financie napriek tomu, že zmluvy producent neplnil, bol v súlade so zákonom, resp. či tieto zmluvy nemali byť zrušené a verejné financie vrátené. Trvala na tom, že produkovala hodnotiace úsudky primárne zamerané na kritiku financovania diel z verejných zdrojov. Nie jej vyjadrenia zabrzдили proces prípravy filmu, ale urobilo tak konanie producenta, ktorý si opakovane neplní svoje zmluvné záväzky. Termín plánovanej premiéry bol v októbri 2016, ona sa k dielu začala vyjadrovať až v roku 2018 a o k oneskoreniu došlo z dôvodu nedostatočného zabezpečenia financovania projektu zo strany producenta. Žalovaná poukazovala na to, že otázkami hospodárenia s verejnými financiami zo strany AVF a RTVS sa zaoberá NKÚ, Úrad vládného auditu a Protimonopolný úrad, ktoré neboli ukončené. Mala za to, že podaním trestného oznámenia si plnila svoju povinnosť a to, že vyšetrovateľ v danom čase nevidel dôvod na začatie trestného stíhania neznamená, že k spáchaniu trestného činu nedošlo, pričom nebolo ešte rozhodnuté o žiadosti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Aj po podaní trestného oznámenia žalobcova spoločnosť uzatvorila ďalšie zmluvy, resp. dodatky na projekt N., v ktorých je prijímateľom verejných zdrojov a v ktorých došlo k ďalšiemu zmäkčeniu pôvodných zmluvných podmienok. Nič si nevymyslela, prezentovala fakty, alebo na základe faktov hodnotiace úsudky zamerané na kritiku nespravodlivého systému financovania pre úzky okruh ľudí, ktorí z neho netransparentne čerpajú pre seba neoprávnené výhody. Žalobca cez svoje obchodné spoločnosti zo systému financie čerpal a žalovaná ho použila ako príklad nesprávne nastaveného systému. Tak, ako jej výroky prezentuje žalobca, sú jeho vzťahovacie dojmy a v takom kontexte nikdy žalovanou ani neboli prezentované. Producent nemá na film iné peniaze, ako štátne, tieto minul, neodovzdal za ne načas žiaden výsledok, okrem faktúr za vykonané producentské činnosti. Ak aj boli zaplatené nejaké práce, boli to práce bez efektu pre štát, a teda štát platí za márnny vývoj filmu, a to je to, čo kritizovala. Ona ako politik mala zodpovednosť voči voličom poukázať na netransparentné praktiky pri správe verejných prostriedkov.

5. Súd vykonal dokazovanie prehratím CD nosiča s nahrávkou sporných tlačových konferencií zo dňa 25.05.2018 a 06.06.2018, výsluchom strán sporu a navrhnutých svedkov, ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a v pripojenom spise a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Žalobca pri výsluchu uviedol, že prakticky rovnaké útoky ako uviedla žalovaná, na neho produkoval P. G. v rokoch 2010-2011. On sám požiadal advokáta, aby kontaktoval žalovanú a vysvetlili si fungovanie a jej výroky o subvenčných podvodoch. Toto všetko prevzali aj novinári, tlačové besedy videl v priamom prenose. On žiadal o vyjadrenie v parlamente, ale nebolo mu to umožnené. Nikdy nemal žiadne problémy s použitím verejných financií a s realizáciou projektov. Vo filmovej brandži sú jednotliví producenti personifikovaní. Ani on nevie priradiť, ktorý producent skrz akú obchodnú spoločnosť jedná, vždy sa producent spája s konkrétnou osobou. Aj keby zo strany žalovanej bola spomínaná len jeho firma, aj tak si to každý spojí s jeho osobou. Čo sa týka projektu E. L. J., pod mediálnym tlakom musel odovzdať tento projekt. Pán G. a C. tento projekt od neho vypálili. 100% peňazí, ktoré získal od štátu, zložil do notárskej úschovy a na základe zmluvy, ktorú za RTVS podpísala riaditeľka L., boli všetky peniaze z notárskej úschovy prevedené na účet G. a C., resp. nejakej ich spoločnej firmy. Na filme I. žalobca pracoval so svojimi dvoma asistentkami len ako subdodávateľ. Realizoval iba časť prác, s rozpočtovými peniazmi preto on vôbec nemanipuloval, fakturoval len vykonané práce a producentom v tomto prípade bola akciová spoločnosť I. a E.. Nakoniec aj jemu z tohto projektu ostali nezaplatené faktúry. P. E. J. bol zrealizovaný, odpremiérován niekoľko krát reprízovaný v Slovenskej a Českej televízii. Na film K. B. žiadne peniaze z AVF nezískal, bola to objednávka z RTVS. Napokon podpísal s RTVS dokument, že z projektu vystupuje, RTVS má 100% všetkých práv na projekt a môže v projekte sám pokračovať. N. bol projekt pri príležitosti 100. výročia smrti O.. Veci sa ale zmenili zásahom žalovanej. Z RTVS mal dostať 400tis eur a z AVF 250tis eur a zvyšok mal žalobca doložiť do výšky rozpočtu. Tento film mal byť zrealizovaný najneskôr na jar 2019. On je iniciátorom, ťahúňom projektu a zárukou umeleckej kvality a toho, že projekt bude odpremiérován v určenom čase. Toto by sa aj bolo stalo, ak by žalovaná do procesu nezasiahla. V júli 2018 po odobrení nového francúzskeho režiséra zo strany AVF a RTVS sa začalo nakrúcať, v auguste 2018 sa prestalo nakrúcať, pretože partneri ho upozornili, že pokiaľ budú prebiehať kontroly, ktoré boli výsledkom iniciatívy žalovanej, financovať sa natáčanie nebude z ich strany, a preto musel natáčanie financovať z vlastných prostriedkov. Kontrola trvala viac ako pol roka, na daňovom úrade kontrola trvala až do marca 2019 a to je výsledok kampane žalovanej. Vždy sa realizujú v projekte aj priebežné audity, každé vyúčtovanie ja auditované kontrolnou skupinou a to isté realizuje aj Česká televízia. Zmluvy sa postupne zoraďujú a nie reťazia a nemôže sa stať, že tá istá vec bude vyúčtovaná z dvoch rôznych peňazí, z dvoch rôznych zdrojov. V RTVS prebehli dve opakované kontroly z ministerstva financií bez akýchkoľvek výhrad, AVF realizovalo následnú kontrolu, udelilo nevysoké pokuty. Ani jedna kontrola nekonštatovala subvenčný podvod. Spôsobili to však škody a odklad projektu. Jeho jediným záujmom je odpremiérovať film bez hanby. Keď aj chodil na premiéry iných filmov, ľudia sa s ním nebavili vzhľadom nato, že bol označený za subvenčného podvodníka. Nakrútená je polovica, na to bola minúta polovica peňazí na to určených a druhá polovica je uložená na účtoch RTVS a AVF a čaká sa na nakrúcanie. Pre autenticitu sa musí nakrúcať vo severom G. V. J., čo doteraz pre pandémiu nebolo možné. Sklz je tri roky, z toho rok a pol pre pandémiu a rok a pol pre kontrolu iniciovanú žalovanou. Polovica filmu bola nakrútená a minúta len polka peňazí. V súvislosti s vypaľovaním pri projekte E. L. J. trestné oznámenie nepodal, ale informoval o tom ministrov kultúry A. a M., generálneho riaditeľa RTVS aj súčasnú riaditeľku kultúry A.. Útokmi žalovanej bol dehonestovaný, doterajšia filmografia prakticky zmizla. Jeho traja synovia, ktorí tiež na tomto projekte pracujú a majú rovnaké priezvisko, boli týmto tiež postihnutí, museli si nájsť novú prácu. Dotklo sa to celej rodiny negatívne morálne, nehovoriac o finančných stratách. Medzičasom bol na premiérach iných filmov, kde sa cítil ako čierna ovca. Momentálne finančne na tom nie je dobre, je nútený predať svoj byt na C. a pozemky zdedené po dedovi, keďže musí vrátiť 350tis eur. Nikdy nemal problém so zákonom a čerpaním verejných financií. Tú istú firmu má od roku 1993 na tom istom mieste, nenaháňa prázdne s.r.o., neprelieva v nich peniaze, ale podniká 30 rokov pod tým istým menom. Na začiatku sporu by mu stačilo ospravedlnenie. Ak by žalovaná uznala chybu. Na začiatku by mu stačilo euro, ktoré by hodil pre šťastie do K.. No žalovaná stále pritvrdzovala s tým, že už nebola ani poslankyňa, preto už ospravedlnenie nestačí. Na projekte vznikla škoda 1,5mil. eur. Sumu 30.000 eur nemajetkovej ujmy zvolil aj podľa toho, koľko aktuálne mal na účte, keďže je nutné určitú sumu odvieť súdu. Ohľadom K. B. to bolo uzavreté tak, že on RTVS odovzdá materiál nakrútený za prvú splátku, zbaví sa autorských práv v prospech RTVS, nebude si uplatňovať žiadne ďalšie platby a RTVS na projekte môže ďalej pokračovať. Na filme E. L. J. požiadal AVF o minoritný grant, ten nedostal. Suma 300.000,- eur bola poskytnutá z RTVS. Na film N. podal 6 žiadostí, z toho dve boli zamietnuté, štyri podporené. V komisiách neboli tí

istí ľudia, bolo to 20 rôznych ľudí, ktorých zloženie sa losuje, preto nie je pravda, že by bol na všetkých napojený. Od 11/17 do 5/18 spoločne s RTVS hľadali nového režiséra, s podmienkou, že v júli 2018 sa musí začať natáčať. Napriek všetkému sa v natáčaní pokračuje v decembri 2021 a v máji 2022 bude film dokrútený.

7. Žalovaná pri výsluchu uviedla, že fakty, ktoré mala od pána G. a od iných osôb a ktoré si z verejne dostupných zdrojov overila, ju prinútili podať trestné oznámenie. Cieľom jej vyjadrení bolo poukázať na to, že 30.5.2018 mala na filme N. padnúť posledná klapka, ale ešte 25.5.2018 nič natočené nebolo, k čomu sa žalobca aj sám priznal v rozhovore pre Plus 7 dní. Pripúšťa, že mohlo byť niečo natočené, ale určite posledná klapka nepadla, tak ako to malo byť v zmysle zmluvy. Ukázalo sa, že žalobca nebude schopný taký megalománsky projekt plniť, čoho sa obával aj hodnotiteľ komisie, napriek tomu partneri do toho so žalobcom šli. Jej kritika smerovala k tomu, ako môžu verejné inštitúcie neustále meniť a zmierňovať podmienky až tak, že výsledná zmluva je úplne iná než pôvodná, čo sa týka štábu, réžie, minútáže, scenára a podobne. Žalobcu spomínala ako konateľa firmy, ktorá je exemplárnym príkladom toho, ako zobrať peniaze za to, čo nie je odvedené v súlade so zmluvou. Čo sa týka E. L. J., nešlo len o jej subjektívne pocity, ale opierala sa o záznam z finančnej kontroly z roku 2010, kde oficiálny zápis poukazuje na existujúce pochybenia. Jediná kontrola bola táto za ministra E., následne už minister A. nemal záujem toto kontrolovať, keďže sám vzišiel z toho istého prostredia. E. podal trestné oznámenie, toto išlo ale do stratena. Vypaľovanie žalobcu bol len manéver, aby sa zakrylo pochybenie pri tomto projekte. Film sa vysielal iba v T.. Preto je pravda, že diváci v SR tento film nevideli. Film I. žalobca síce neprodukoval, ale ho vyrábal, keďže sa na tom podieľal ako subdodávateľ. Film J. bol natočený, ale otázka je, v akej kvalite a za aké náklady. Gro kritiky bola teda kritika na AVF a RTVS, ktoré kontrolujú iba formálne, nekontrolujú ale účelnosť vynaložených prostriedkov. Jej blogy na stránke SME sú stále zverejnené, ona ich nestahovala. Ona bola členkou výboru pre kultúru NRSR. Ako poslankyňa predložila návrh novely zákona o audiovizuálnom fonde, ktorý spracovala aj na základe zistených skutočností v projekte N., ale aj iných káz, kde dospela k záveru, že systém nefunguje transparentne, keď sú poskytované prostriedky z RTVS a AVF, ktoré spolu nespolupracujú a cieľom tejto novely bolo zefektívniť systém financovania, zabezpečiť jeho kontrolu, transparentnosť. Tento návrh následne stiahla, bol skritizovaný a nebola ani potrebná politická podpora. Čo sa týka spôsobu overovania informácií, ktoré použila pri svojich výstupoch, tieto boli z verejných zdrojov, z poslaneckých prieskumov, informácie mala cez info zákon, mala aj osobné zdroje, ktoré si overovala. Všetky informácie boli bežne dostupné s výnimkou správy o následnej finančnej kontrole. Pred prvou tlačovou besedou sa na ňu nakontaktoval advokát žalobcu s tým, že to subjektívne vnímala tak, že sa ju snaží presvedčiť, aby besedu nerealizovala. Následne ako členka výboru žiadala, aby bol žalobca prizvaný na výbor, tejto žiadosti nebolo vyhovené. Ale následne na žiadosť predsedu I., žalobca sa na výbor dostavil asi dva krát. Ak pri besede spomenula, že odišli peniaze na žalobcov osobný účet to povedala možno v rozrušení alebo v tréme, samozrejme myslela na účet jeho firmy.

8. Svedok A. B., syn žalobcu uviedol, že on na projekte N. pôsobil ako vedúci výrobného štábu nemal na starosti financie, ale organizáciu nakrúcania, prípravu produkcie. Tému vyjadrení žalovanej rozoberali vrámci rodiny aj štábu, lebo im to poškodilo. Do zverejnenia výrokov žalovanej prebiehali práce na projekte viac menej bez problémov. Po výrokoch žalovanej sa prejavila nedôvera v projekt samotný, aj vo vzájomných vzťahoch a také je to až doteraz. Po sociálnych sieťach sa zverejňovali informácie, že jeho aj otca zobrala NAKA, čo nebola pravda. Vysvetľovali ľuďom, že výroky nie sú pravda. V rodine to bolo komplikované. Nikdy neboli tak na hrane existenčných problémov ako v tomto prípade. Postrádali financie, dotovanie bolo problematickejšie, oboch to stálo viac energie. Všetci v rodine, aj mama mali z toho problém. Žalobca ako jeho otec musel predať aj nejaké pozemky. Zasiahlo to aj život svedka, z dôvodu ukončenia projektu musel odísť do zahraničia pracovať na stavbu, aby uživil rodinu. Toto všetko dáva do súvisu s výroky žalovanej. Na projekte N. pôsobil ako vedúci výrobného štábu, podieľal sa na plánovaní, súčinnosti jednotlivých zložiek, príprave, organizoval celý produkčný štáb, potom prípravný a realizačný štáb. Bolo to niekedy od roku 2014,2015. Z projektu odišiel režisér, kameraman a iní členovia štábu, ale dôvody, pre ktoré odišli, nie sú mu známe.

9. Svedkyňa E. E., uviedla, že so žalobcom pracovala už aj na iných projektoch ako externý spolupracovník. Po premiére filmu R. so žalobcom a režisérkou začali pripravovať film N.. Pani B. po istom čase od projektu odstúpila, ale obdobie, po ktoré sa hľadal nový režisér, využili na prípravu hereckého obsadenia, ohliadku lokácií. Ona mala na starosti hercov a ich obsadenie a starala sa aj o koordináciu spolupráce v G., keďže film N. mal byť medzinárodný projekt, ktorý sa má natáčať v G. a

vo P.. V čase, keď sa začínalo s nakrúcaním a už finišovali s prípravou, boli isté mediálne vyhlásenia, ktoré negatívne naštřbili chod práce. Dosť to rezonovalo, osobitne u hercov. Keď volala s hercami, pýtali sa, či sa skutočne na projekte robí, či to nie je len akože, či ozaj budú robiť, alebo budú robiť len pro forma, a či keď niečo odtočia, budú aj vyplatení. Negatívne mediálne vyhlásenia sa prejavovali najmä v tom, že museli presvedčať ľudí na spoluprácu. A keď povedala, že robí na O., tak sa ľudia pýtali, či na tom projekte ozaj ešte robí a sa smiali. Projekt nemal zrazu žiadnu podporu v umeleckej obci. Je to tak, že keď je dobrý projekt, tak umelecké obce sa pýtajú, ako práce postupujú, zaujímajú sa, avšak pri N. to bolo skôr zosmiešňovanie a otázky, či sa vôbec ešte robí. Aj pre ňu bolo nepríjemné počúvať, že osoba s ktorou má korektné vzťahy, je zlodejom. Sama sa pýtala, čo s projektom bude zajtra, naštřbená bola kredibilita. Musela tiež zaniest všetky dokumenty na políciu, lebo sa preverovali faktúry. Mala pochybnosť, či projekt vôbec skončí. Keď vyšli dané mediálne správy a negatívne vyhlásenia, mali nájdeného nového francúzskeho režiséra a mohli začať nakrúcať. Aj on začal mať zvláštny pocit, že sú tu takéto problémy. Začali nakrúcať v júni 2018 čo bolo tesne po tom negatívnom vyhlásení. V júni 2018 boli v televízii na jednom natáčacom dni a v júli 2018 sa začalo natáčať na E.. Na projekte začali pracovať v roku 2016. Na konci roka sa začali prípravy na N. a režisérka T.- B. odovzdala prvý rukopis jeho scenára. Režisérka odišla z projektu začiatkom roka 2017, ale dôvody jej odchodu nevie. Počas obdobia, kedy sa hľadal nový režisér až do júna 2018, nadväzovala kontakty v G., a to so známym talianskym historikom, odborníkom na I. svetovú vojnu a na O., s filmovou agentúrou v D. a s letiskom v Y. a tamjším Klubom historických lietadiel. Epidémia tiež spôsobila zmrazenie projektu. G. koproducenti v čase vyhlásení žalovanej neboli ešte, ale bolo dosť času ich ešte do času nakrúcania v G. nájsť.

10. Svedok P. G. uviedol, že bol poradcom ministra E. a členom ministrom kreovanej kontrolnej skupiny, ktorá kontrolovala financovania audiovizuálnych diel z verejných zdrojov. Uviedol, že film I. bol realizovaný v 90. tých rokoch a jediným subdodávateľom boli viaceré filmy žalobcu. Zrealizovali sa dva alebo tri filmovacie dni s komparzom, zúčtovalo sa 80 miliónov korún. V notárskej úschove zostalo konečné zúčtovanie. Čo sa týka filmu J., tento vznikol. Bol to projekt na 40 miliónov Sk, za ktoré bola natočená jedna inscenácia v ateliéri, hoci technicky to malo vyzeráť úplne inak. Námietky spočívali v tom, že vyplatená suma je neadekvátna vzniknutému filmu. Toto je jeho vedomosť ako člena spomínanej kontrolnej skupiny na Ministerstve kultúry. Čo sa týka projektov K. B. a E. z J., existovala zmluva so štátom, v zast. Ministerstvom Kultúry a RTVS na poskytnutie 38-40.000.000 eur. v dodatku spísané projekty mali všetky konštatované pochybenia, či už v procese výberu, pomerov vkladov strán, a aj toho ako mali byť realizované. Nedostatočne bolo zabezpečené preukazovanie finančných vkladov jednotlivých producentov, a tak po zisteniach mnohí producenti odstúpili a poskytnuté prostriedky vrátili. J. K. B. zúčtovania formálne boli v poriadku, ale fakticky boli v neporiadku, a vznikli podozrenia zo spáchania trestného činu. A. E. podal aj trestné oznámenie. Riaditeľka RTVS L. sa mala vysporiadať následne s jednotlivými projektmi podľa miery pochybenia. Druhým projektom bol E. L. J., na ktorú dostal žalobca podporu, hoci k tomuto projektu nemal vôbec žiadny vzťah. Túto dotáciu dostal, zúčtovaná bola podobne ako pri filme Jánošík. Potom sa zmenila vláda, bol tu pokus o vyvinenie sa z tejto situácie. Dopadlo to tak, že žalobcovi bola dotácia pridelená, ten ju zaplatil Beňovi, ten tvrdil, že financie zobral exekútor a zúčtovanie zostalo v RTVS. Kováč z Podlesia mal svojho producenta, z Čiech, pani B., ktorá film dotočila. Pri K. B. žalobca vrátil RTVS materiál s natočenými pár filmovacimi dňami, ktorý je nepoužiteľný, a preto vznikla škoda. AVF sa podľa svedka javí navonok ako otvorený a demokratický, tí, ktorí poznajú pomery, evidujú problémy so zložením odborných komisií. Žiadatelia s prepojením na členov komisie toto využívajú. Aby sa to javilo ako transparentné, prizývaní sú aj členovia zo zahraničia, ale tí bývajú prehlasovaní. Aj projekt N. hodnotilo 5 ľudí z toho dvaja nezávislí, a výsledok bol že jedine oni dvaja hodnotili projekt zdravým rozumom, napriek tomu bol projekt podporený. On má tieto vedomosti ako člen spomínanej skupiny na ministerstve, aktuálne nepôsobí v týchto inštitúciách, je producent a žiadne dotácie mu poskytnuté neboli, má 40 ročné skúsenosti s výrobou filmu aj zo zahraničia. Z počutia od ľudí zo štábu N. vie, že ľudia čakali, či sa začne s prácami, termíny sa predlžovali, napriek zmluvne dojednaným termínom. Podľa jeho vedomosti režisérka B. z projektu odstúpila, pretože producent nevedel garantovať, že projekt bude zabezpečený podľa jej požiadaviek. Viackrát na neho podal niekto trestné oznámenie týkajúce sa spomínaného vypaľovania, z ktorého ho krivo obviňuje žalobca a toto bude ešte riešiť ako krivé obvinenie. Uviedol, že všetci to chápu, vrátane jeho tak, že pomery sa zmenili, a žalobca sa zúfalo snaží vyprodukovať niečo, čo s pôvodným projektom nebude mať nič spoločné. V súvislosti s E. L. J. E. podal trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a týkajúce sa vzťahu medzi Ministerstvom kultúry a RTVS, toto bolo ale odmietnuté. Trestné oznámenie E. bolo odmietnuté a po zmene vedenia RTVS predpokladá, že sa nič nestalo ani v súvislosti s vysporiadaním sa s producentmi, vo vzťahu ku ktorým boli konštatované pochybenia. On chcel podať trestné oznámenie

ohľadom zistení ministerskej kontroly, ale vyšetrovatelia sa tomu bránili. Vo všeobecnosti pri výrobe filmu platí, že sa podpisujú zmluvy, ktoré sa musia dodržať, a len veľmi výnimočne sa podpisujú dodatky a každé dodatkovanie vyvoláva podozrenie.

11. Svedkyňa C. E. - N., vykonávala úlohu styčného bodu so zahraničnými partnermi vo P., keďže to mal byť koprodukčný medzinárodný projekt. Blížila sa storočnica O. smrti, ukončenia I. svetovej vojny a založenia ČSR. P. vláda súčasne spustila projekt, nazvaný B. XX-XX V. O., ktoré v I. sv. vojne bojovali, sa mohli do neho zapojiť, v rôznych oblastiach aj v kultúrnej. Považovala to za dobrú príležitosť, kedy sa podarí film takto spropagovať a využila svoje kontakty aj na francúzskych diplomatov. Nakontaktovala sa na plukovníka N., odborníka na O., ktorý sa stal prvým zahraničným členom štábu. To bolo na konci roku 2017. Mala dohodnuté kontakty s diplomatmi, začali však následne vznikáť problémy, s ktorými sa dovtedy nepotýkali. Bolo jej od francúzskych diplomatov v C. povedané, že je to projekt s negatívnym mediálnym ohlasom. Na ambasáde sa začali od tohto projektu dištancovať a odvolávali aj vopred dohodnuté stretnutia a dohody. N. bol pár krokov od toho, aby sa do projektu francúzskej vlády dostal. V októbri 2018 bolo výročie vzniku ČSR, a hoci to bolo takmer dohodnuté, kontakty nemali záujem sa stretnúť. Nakoniec ich do francúzskeho projektu 14-18 zobrali, ale tento končil a hoci potvrdili, že N. je dobrý projekt, nepustili už žiadnu finančnú dotáciu, pretože už boli rozdelené. Požadovali dotáciu na výrobu filmu 500.000 eur, ale očakávali 400.000,- eur. Vďaka zlej mediálnej prezentácii projektu teda nebolo umožnené dostať sa k dotáciám včas. Od mája 2018 to išlo dolu vodou aspoň čo do zahraničných partnerov. Firma VEOLIA mala poskytnúť 200.000,- Eur, už bol pripravený návrh zmluvy, následne ale odstúpili s argumentom, že je to zle mediálne nastavené. Bola dohodnutá spolupráca s C. na požičanie šperkov a herečky z ich reklamy a N., ktorí sľúbili malú finančnú čiastku, ale aj propagáciu, ale títo tiež odstúpili. Francúzsky režisér prisľúbil, keď začal na projekte pracovať, že sa na filme bude podieľať aj ako producent za francúzsku stranu, ale potom čo bol na stretnutiach a videl negatívnu medializáciu, povedal, že nie je schopný garantovať vloženie financií do filmu. Toto bolo tiež až potom, čo vyšli negatívne články. Nikto sa k ničomu nechcel zaväzovať, pretože nikto nechcel zlú reklamu. Mali schôdzky na festivale v U., kde prišli prezentovať N. a českí kolegovia na to reagovali tak, že "aha to ste tu s tým O., čo má špatnou povest, to Vám teda držíme palce..". Miesto prezentácie projektu, vysvetľovali mediálne negatívne vyjadrenia. To že vyjadrenia žalovanej súvisia, s tým, že partneri začali odstupovať, nie je predpoklad, ale je to fakt, lebo svedkyňa to bolo priamo povedané aj francúzskymi diplomatmi v J.. Jej priateľ je diplomat vo P. a aj tam to všetko sledovali. V U. jej F. P., riaditeľka českého audiovizuálneho fondu sama povedala, že je príšerné, aký je zlý mediálny obraz tohto projektu. Práca ľudí v projekte bola podupaná a pošpinená a pred každým jednaním, si najprv museli veci vysvetliť.

12. Podľa výpisu z obchodného registra spol. I. P. & J. C., spoločnosť s ručením obmedzeným, je jej jediným spoločníkom a jediným konateľom žalobca (ďalej aj ako spoločnosť žalobcu).

13. Zo stanoviska AVF zo dňa 15.06.2018 vyplynulo, že AVF neposkytol žiadne finančné prostriedky na realizáciu filmu a televíznej série K. B.. Žiadosti z roku 2010 a 2012 na projekt neboli AVF podporené. AVF neposkytol finančné prostriedky ani na realizáciu koprodukčného diela E. L. J.. Projekt na toto dielo bol predmetom žiadosti z roku 2012, ktorá nebola podporená a na tento projekt podala žiadosť aj spol. Incognito Production, s.r.o., ale ani táto žiadosť nebola podporená. Na realizáciu kinematografického diela N. AVF poskytol finančné prostriedky. Suma 13.000,- eur na autorský vývoj diela bola poskytnutá, vyúčtovaná a vecné výstupy boli odovzdané. Suma 34.900,- eur na producentský vývoj diela bola poskytnutá, vyúčtovaná a vecné výstupy boli odovzdané. Suma 200.000,- eur na prípravu nakrúcania, bola poskytnutá, vyúčtovaná a vecné výstupy boli odovzdané. Suma 650.000,- eur na produkciu, nakrúcanie, postprodukcii, z ktorej bola poskytnutá suma 285.000,- eur, a zvyšné splátky budú poskytnuté v závislosti na splnení zmluvných podmienok.

14. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF 766/2013-5/1.1.1 z 02.08.2018 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. I. P. & J. C., B. ako prijímateľom (1. zmluva) bolo poskytnutie sumy 13.000,- eur spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu N., ktorý bol predmetom žiadosti, ktorú odborná komisia AVF odporučila podporiť, s tým, že boli dohodnuté záväzné vecné výstupy projektu. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF 1716/2013-5/1.1.1 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. I. P. & J. C., B. ako prijímateľom (2. zmluva) bolo poskytnutie sumy 34.900,- eur spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu N., ktorý bol predmetom žiadosti, ktorú odborná komisia AVF odporučila podporiť, s tým, že boli dohodnuté záväzné vecné výstupy projektu. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF

615/2016-7/1.1.2 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. I. P. & J. C., B. ako prijímateľom (3. zmluva) bolo poskytnutie sumy 200.000,- eur spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu N., ktorý bol predmetom žiadosti, ktorú odborná komisia AVF odporučila podporiť, s tým, že boli dohodnuté záväzné vecné výstupy projektu. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF 163/2017-2/1.1.2 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. I. P. & J. C., B. ako prijímateľom (4. zmluva) bolo poskytnutie sumy 350.000,- eur s tým, že táto suma môže byť upravená dodatkom najviac do sumy 650.000,- eur, a to spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu Generál, ktorý bol predmetom žiadosti, ktorú odborná komisia AVF odporučila podporiť. Aj tu boli dohodnuté záväzné vecné výstupy projektu. Dodatkom k zmluve č. AVF 163/2017-2/1.1.2 (4.zmluve) bolo upravené, že spoločnosť žalobcu sa zaviazala k povinnému spolufinancovaniu projektu v sume min 265.736,- eur, pričom prijímateľ si splnil povinnosť preukázať túto skutočnosť pred podpisom dodatku.

15.Podľa zápisnice o výsledku kontroly XXX/XXXX-DK realizovanej dozornou komisiou AVF u subjektu I. P. & J. C., B., kontrolou 1. zmluvy uzavretej s AVF bolo zistené, že niektoré účtovné doklady neobsahujú všetky náležitosti podľa právnych predpisov. Kontrolou 2. zmluvy uzavretej s AVF bolo zistené, že výdavok v sume 3.000,- eur bol neoprávnený a prijímateľ bol povinný túto sumu vrátiť, čo kontrolovaný subjekt splnil pred ukončením kontroly 18.10.2018 a tiež niektoré účtovné doklady neobsahujú všetky náležitosti podľa právnych predpisov. Kontrolou 3.zmluvy uzavretej s AVF bolo zistené, že suma 6.000,- eur bola v rozpore so zmluvou použitá na úhradu výdavkov na úpravu scenára TV minisérie N., táto bola použitá neoprávnenne. Prijímateľ bol povinný túto sumu vrátiť, čo kontrolovaný subjekt splnil pred ukončením kontroly 25.10.2018 a tiež niektoré účtovné doklady neobsahujú všetky náležitosti podľa právnych predpisov.

16. Zmluvou o koprodukcii uzatvorenej medzi RTVS a I. P. & J. C., B. T. L. zo dňa 15.03.2017 na úpravu práv a povinností audiovizuálneho diela N. - kinofilm a TV miniséria, sa strany dohodli tak, že spoločnosť žalobcu v spolupráci s RTVS vyrobí tieto diela tak, aby RTVS mohla vysielat' TV sériu od 01.05.2019 a film od 01.09.2019, dielo malo byť odovzdané RTVS do 20.04.2019. Ukončenie nakrúcania malo byť 30.05.2018. Koprodukčný vklad RTVS je 1.200.000,- eur, z toho finančný vklad v roku 2017 - 400.000,- eur, v roku 2018 - 400.000,- eur a v roku 2019 - 400.000,- eur. A to v jednotlivých splátkach po splnení jednotlivých etáp prípravy a nakrúcania diela v zmysle zmluvy. Podľa dodatku č. 1 k zmluve o koprodukcii uzatvorenej medzi RTVS a I. P. & J. C., B. T. L. _X k zmluve o koprodukcii z dňa 15.03.2017 na úpravu práv a povinností audiovizuálneho diela N. - kinofilm a TV miniséria, sa strany dohodli na termíne odovzdania diela zo strany spoločnosti žalobcu do 15.12.2019 (kinofilm) a do 10.12.2019 (TV miniséria) a tiež si dojednali upravený časový harmonogram odovzdania jednotlivých rozpracovaných častí diela na schválenie RTVS. Dodatkom bol upravený rozpočet na kinofilm a TV minisériu 4,5 mil.eur. Koprodukčný vklad RTVS je 1.200.000,- eur, ktorá bola rozdelená do jednotlivých platieb a vecný vklad RTVS je 700.000,- eur. Spoločnosť žalobcu sa zaviazala poskytnúť resp. zmluvne zabezpečiť finančné plnenie do výšky rozpočtu diela, ktorá nie je krytá koprodukčným vkladom RTV a do 31.10.2018 preukázať splnenie tohto záväzku. Podľa vyjadrenia RTVS zo dňa 26.11.2018 predložil zmluvný partner dokumenty preukazujúce zabezpečenie finančného plnenia, ktorá nie je krytá koprodukčným vkladom dňa 12.11.2018. Podľa protokolu RTVS prijala finálnu podobu scenára na kinofilm aj TV minisériu schváleného RTVS dňa 30.08.2018. Podľa listu RTVS z 28.05.2018 boli spoločnosti žalobcu uhradené splátky v sume 180.000,- eur dňa 30.03.2017 a v sume 220.000,- eur dňa 27.12.2017 (faktúry na č.I. 466 a 467).

17. Zápis č. 3/3/2019 z rokovania Rady RTVS z 21.02.2019 rekapituluje priebeh spolupráce RTVS a producenta filmu N., pričom vyplýva z nich, že pri tvorbe diela neboli dodržané zo strany producenta zmluvné termíny. Tiež z neho vyplýva ochota RTVS naposledy pristúpiť k zmene harmonogramu realizácie projektu N., ak sa dodatkom upraví nové záväzné termíny ukončenia projektu a nový rozpočet pre kinofilm a minisériu, ktorý spoločnosť žalobcu ešte nedodala. Obsah tohto oficiálneho záznamu z rokovania rady RTVS je prakticky zhodný a vyplývajú z neho rovnaké skutočnosti ako zo žalovanej predloženej listiny - emailu riaditeľa RTVS z 14.02.2019, vo vzťahu ku ktorému dôkazu namietal žalobca jeho nezákonnosť ako prejavu súkromnej povahy (súkromná emailová korešpondencia, ktorého adresátom žalovaná ani nebola). Nakoľko však skutočnosti tvrdené žalovanou, za účelom preukázania ktorých bol predložený tento dôkaz (email), vyplynuli aj z iného ňou produkovaného dôkazu (záznam z rokovania Rady RTVS), vo vzťahu ku ktorému nezákonnosť v procese jeho dokazovania zistená nebola, bolo nadbytočné vykonať dokazovanie oboznámením sporného súkromného emailu.

18. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu bolo zistené, že dňa 25.05.2018 podala žalovaná trestné oznámenie, ktoré dopĺňala dňa 19.06.2018, 26.06.2018, 27.11.2018, a to na neznámych páchatel'ov pre podozrenie zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu v súvislosti s tým, že na audiovizuálne dielo N. poskytli verejnoprávne inštitúcie nenávratné financie vo výške 1.797.900,- eur s opciou na 300.000,- eur. Poukazovala na to, že nula filmovacích dní za pol milióna eura môže byť v rozpore so zmluvnými podmienkami, zrekapitulovala jednotlivé zmluvy s AVF na dotácie a RTVS na koprodukčný vklad a na to, že sa vecné a časové plnenia jednotlivých zmlúv prekrývajú bez vykonania krížovej kontroly. AVF schválila dotáciu napriek tomu, že 2 z 5 hodnotiteľ'ov komisie považovali projekt za finančne riskantný. Došlo k výplatu financií napriek tomu, že zmluvné podmienky neboli splnené, vyplatené sumy riadne zúčtované, finančné zdroje, ktoré mal zabezpečiť producent, neboli riadne zdokladované. Žiadala skontrolovať vecné plnenia, ktoré si mal splniť producent v dohodnutých termínoch. Poukazovala na výsledky kontroly AVF v súvislosti s použitím finančných prostriedkov na dielo N.. Uznesením vyšetrovateľa KRPZ, odboru kriminálnej polície, Bratislava, ČVS: E./X-VYS-BA-XXXX zo dňa 13.12.2018 bolo trestné oznámenie žalovanej na neznámych páchatel'ov, ktorého sa mali dopustiť zodpovedné osoby v súvislosti s čerpaním viacerých dotácií obchodnou spol. I. P. & G. J. C., B., ktorá je prijímateľom finančných prostriedkov z AVF na audiovizuálny projekt N. na základe tam uvedených zmlúv a súčasne je aj partnerom koproducenta RTVS pri výrobe audiovizuálneho diela N. a troch TV minisérií na základe zmluvy o koprodukcii, odmietnuté. Nebola preukázaná objektívna ani subjektívna stránka skutkovej podstaty subvenčného podvodu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.12.2018. Proti uvedenému uzneseniu nebola podľa obsahu spisu podaná sťažnosť. K trestnému oznámeniu bol o.i. predložený článok z týždenníka Plus 7 dní, kde žalovaná poukázala na vyjadrenie žalobcu, podľa ktorého "prvá klapka padne 12.07. (zrejme 2018), francúzsky tvorca prepisuje scenár a na vyjadrenie žalobcu, ktorý uviedol, že najťažšie bude pozháňať peniaze do plnej výšky rozpočtu. Zatiaľ sme zabezpečili finančné prostriedky len z oficiálnych zdrojov na Slovensku. Teraz nás čaká ich získanie zo súkromných zdrojov. Mali by to byť veľké firmy s francúzskym vplyvom. Potom pôjdeme ďalej do T., P., G. V. D.."

19. Podľa vyjadrenia žalobcu z 30.05.2018 pre denník SME vyplýva, že prvý deň nakrúcania diela N. je 12.07.2018, sumu 750.000 eur štátnej podpory a asi 320.000 eur od iných partnerov sú použité nielen na prípravu a prvú etapu nakrúcania, ale na prípravu celého projektu, čo je približne 200 dní prípravy a 55 dní nakrúcania. AVF v článku potvrdil, že projekt N. získal podporu 247.900 eur, všetky sú vyúčtované na konkrétne výdavky a táto suma je 5,5 % z predpokladaného rozpočtu.

20. Žalovaná predložila článok A. D. z 25.04.2013 "Producent Strážava robil na I. S P. a N.", kde sa uvádza, že žalobca ako známy filmový producent mal počas vlády S. A. realizovať v spolupráci so štúdiom E. projekt I., čo sám potvrdil. Uvádza sa tam tiež to, že žalobca poprel, že by mal niečo spoločné s I., V., pričom tvrdil, že on sám bol najatý štúdiom E. ako produkčný toho celého. V článku sa uvádza, že film I. sa do kín nikdy nedostal, od ministerstva kultúry a štátneho fondu dostala E. 22,5 milióna korún, vyfakturovaných z nich bolo 19 miliónov a štátu sa nikdy peniaze nevrátili. Žalovaná predložila článok SITA z 11.04.2000 : M. má nového programovaného riaditeľa", ktorým bol žalobca. V súvislosti s jeho menom je v článku uvedené, že sa spája s výrobou filmu I., na ktorého výrobu dostalo štúdio E. vyše 20 miliónov korún. Film nebol dokončený, E. zadala jeho nakrúcanie firme a I. P. & J. C., ktorej konateľ je B.. Tiež predložila článok z 08.08.2011 "Státisíce eur na novú tvorbu v STV majú neznámy koniec", kde sa uvádza, že projekty I. P. & J. zo zmluvy so štátom v roku 2010 patria medzi napodozrivejšie. Jedným z najväčších hriešnikov kontroverznej zmluvy so štátom za rok 2010 mala byť podľa kontroly na ministerstve kultúry spol. I. P. & J., vlastnená producentom A. B.. Táto spoločnosť stojí napr. za nejasne využitou dotáciou vo výške 300.000 eur na rozprávku E. L. J., kde nebolo jasné, ako bolo použitých 220.000 eur. Pri ďalšom filme produkovanom B. P. - K. B. bol príspevok zo strany STV 800.000 eur, za čo sa zrealizovalo 9 filmovacích dní.

21. V súvislosti s rozprávkou E. L. J. predložila článok časopisu EURO z 04.07.2011 "E. E. Z. Q. B.", kde sa uvádza, že filmári prišli o 300.000 eur a kľúčovú rolu pri podivnom nakladaní s dotáciou zohrala spoločnosť I. P. & G. J. C. A. B.. Hoci natáčanie prakticky ani nezačalo, táto spoločnosť dokázala čerpanie dotácie vyúčtovať, na čo sa prišlo pri auditoch ministerstva kultúry a slovenskej televízie. Žalobca vysvetlil, že finančné prostriedky určené na projekt má stále na účte, budú deponované u notára, resp. vrátené do televízie. STV potvrdila, že suma nebola vyúčtovaná, čo malo byť v rozpore so zisteniami ministerstva kultúry. V tejto súvislosti predložila tiež článok ČT24 z 30.06.2011, kde sa uvádza, že A. B. získal od STV na film 300.000 eur, na natáčanie však nedal ani cent. Natáčanie ani nezačalo, ale B. si

u STV prácu vyfakturoval. Tisíce mali ísť podľa neho na neexistujúce kulisy, kostýmy, prácu B. a jeho partnerov. On však tvrdí, že peniaze má stále na účte.

22. Na základe zákona č. 211/2000 Z.z. bola žalovanej sprístupnená Správa o výsledku následnej finančnej kontroly z 18.03.2011 vykonanej zamestnancami Ministerstva kultúry SR, kde predmetom kontroly bolo aj dielo K. B.. V súvislosti s ním sa uvádza, že STV (predchodca RTVS) uzavrela dňa 24.06.2010 zmluvu so spoločnosťou žalobcu, kde STV poskytol dohodnutý finančný vklad. Bolo zistené, že STV nepostupovala v súlade so zákonom, keď účtovné doklady neobsahovali súpis vykonaných služieb, rozsah a druh služieb. STV porušila finančnú disciplínu. Vo vyúčtovaniach boli zahrnuté aj náklady, ktoré neboli súčasťou rozpočtu pre rok 2010 v sume 526.025,18 eur (za zvukovú techniku, za výpravu, cestovné a dopravné a ostatné náklady) a tým STV použila tieto verejné prostriedky nad rámec oprávnenia a je ich povinná vrátiť na účet Ministerstva kultúry SR. Predmetom kontroly bolo aj dielo E. L. J.. V súvislosti s ním sa uvádza, že STV (predchodca RTVS) uzavrela dňa 09.04.2010 zmluvu so spoločnosťou žalobcu, kde STV poskytol dohodnutý finančný vklad. Bolo zistené, že STV nepostupovala v súlade so zákonom, keď účtovné doklady neobsahovali súpis vykonaných služieb, rozsah a druh služieb. STV porušila finančnú disciplínu. Vo vyúčtovaniach boli zahrnuté aj náklady, ktoré nesúviseli s výrobou tohto diela a neboli zmluvne dohodnuté v sume 32.847 eur (za preklad scenára do češtiny, vedúcu výroby, za výrobcu diela, dramaturga, technicko- organizačné zabezpečenie slovenskej účasti). Tým STV použila tieto verejné prostriedky nad rámec oprávnenia a je ich povinná vrátiť na účet Ministerstva kultúry SR. Ďalej bolo zistené, že vo vyúčtovaniach boli zahrnuté aj náklady, ktorých použitie nebolo zo strany STV preukázané v sume 220.000,- eur za zabezpečenie prenájmu kostýmov, výroby dekorácií, zabezpečenie rekvizít. Tým STV použila tieto verejné prostriedky nad rámec oprávnenia a je ich povinná vrátiť na účet Ministerstva kultúry SR.

23. Dohodou o urovaní uzavretou medzi RTVS a spoločnosťou žalobcu č. L. v súvislosti s vyporiadaním záväzkov k projektu K. B. na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela z 24.06.2010, došlo k urovanou vzájomných práv a záväzkov tak, že RTVS a spoločnosť žalobcu si nebudú vzájomne uplatňovať žiadne nároky z odstúpenia od zmluvy a spoločnosť žalobcu sa zaväzuje odovzdať rozpracované dielo v trvaní 4 hodiny a 45 min. RTVS, zanikli všetky práva a záväzky zo zmluvy z 24.06.2010 a tým nemajú voči sebe žiadne záväzky a pohľadávky.

24. Dohodou o vysporiadaní záväzkov uzavretou medzi RTVS a spoločnosťou žalobcu a spol. Z. J. B.. v súvislosti s vyporiadaním záväzkov k projektu E. L. J. na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela z 09.04.2010, došlo k urovanou vzájomných práv a záväzkov. Konštatuje sa, že RTVS vyplatila spoločnosti žalobcu sumu 300.000 eur ako koprodukčný vklad, pričom odstúpením od zmluvy zo strany RTVS zmluva zanikla a spoločnosť žalobcu je povinná sumu 300.000,- eur vrátiť RTVS. RTVS a spol. Z. J. B.D.W. uzavreli zmluvu o úprave práv a povinností pri výrobe diela E. L. J. a RTVS vznikol záväzok vyplatiť tejto spoločnosti koprodukčný vklad 300.000,- eur. Spoločnosť žalobcu na základe tejto dohody odovzdala sumu 300.000 eur spol. Incognito production s.r.o, čím zanikol jeho záväzok voči RTVS na vrátenie sumy z titulu odstúpenia od zmluvy a tiež tým zanikol záväzok RTVS poskytnúť spol. Incognito production s.r.o. vklad 300.000 eur titulom zmluvy o úprave práv a povinností pri výrobe diela E. L. J..

25. Tiež nebolo sporným, že žalovaná dňa 25.05.2018 usporiadala na pôde NRSR tlačovú konferenciu, kde odznali nasledovné sporné výroky: "Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod." "Áno, trištvrté milióna eur za nula filmovacích dní, aj to je na B. možné. Tento prípad podľa nás vykazuje všetky znaky subvenčného podvodu."

26. Tiež nebolo sporným, že žalovaná dňa 06.06.2018 usporiadala na pôde NRSR tlačovú konferenciu, kde odznali nasledovné sporné výroky: "Teraz fakty k pánovi B., aby sme vedeli, o čom hovoríme a prečo je ten celý systém zlý. Pripomeňme si trošku históriu, pán Stráňava v 90-tych rokoch produkoval filmy I. a J., len pri I. zmizlo vtedy 80 miliónov korún, pričom film sa vôbec nenatočil." "Ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že pán B. dostal schválené dotácie na projekty ako K. B. alebo E. z podlesa, pričom K. B. sa vôbec nenatočila, alebo len nejaký hrubý materiál, ale dostal 800.000 eur, a E. spod lesa takisto neuvideli slovenskí diváci nikdy v televízii ani v kine." "A takémuto človeku s takouto stopou, historickou stopou, audiovizuálny fond priklesol na základe nejakých vlastných kritérií, noriem, pravidiel, na projekt N. najskôr štvrt' milióna eur, na márný vývoj filmu, ktorý trval 4 roky a neskôr ďalších 650.000."

27. Nebolo sporným, že žalovaná dňa 27.05.2018 zverejnila na webstránke SME.sk. svoj komentár - blog: "N. - film storočia alebo tunel storočia?", hodnotenie ktorého súd učiní v ďalších častiach, avšak jeho súčasťou je sporné výroky : "Zhrnuté a podčiarknuté: Súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrte milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo vôbec začne vyrábať. Koľko iných podnikateľov má takéto šťastie?". "Ak od októbra 2017 dielo nemá ani režiséra - sú programový riaditeľ RTVS, riaditeľ a predseda rady AVF spokojní? Majú faktúry? Nepochybujem, že formálne správne, určite je na nich IČO aj DIČ a suma je napísaná aj slovom. Niekoľko takých zúčtovaní sa už za posledné desaťročia objavilo - na filmy I., K. B., E. B. M. V. Z. sa daňoví poplatníci tiež poskladali a filmy nikdy nevideli ani neuvidia."

28. Nebolo sporným, že žalovaná dňa 09.06.2018 zverejnila na webstránke SME.sk. svoj komentár - blog: "B. P. Q.", hodnotenie ktorého súd učiní v ďalších častiach, avšak jeho súčasťou je sporné výroky : "Ja sa však pýtam: ako je možné, že tu máme producenta, ktorý má zo sebou kauzy s nedokončenými filmami ako I., K. B. V. E. B. M., ktorý v minulosti už x-krát zobral od štátu státisíce bez výsledku, a napriek tomu dostane ďalšie a ďalšie peniaze, nové zmluvy, novú dôveru? Ako mohol znova presvedčiť hodnotiace komisie, manažérov v Audiovizuálnom fonde a RTVS, že jeho čestné prehlásenia sú naozaj čestné?" "Ak systém umožní niekomu len tak minúť trištvrte milióna EUR, spoľahnúť sa len na sľuby namiesto faktov a nežiadať dôsledné plnenie zmlúv, len preto, že práve on "v tom vie chodiť" lepšie ako iní, tak to predsa nie je v poriadku."

29. Nebolo sporným, že žalovaná dňa 14.06.2018 zverejnila na webstránke SME.sk. svoj komentár - blog: "Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kraďnúť", hodnotenie ktorého súd učiní v ďalších častiach, avšak jeho súčasťou je sporné výroky : "Podozrivé čerpanie peňazí z verejných zdrojov poskytnutých na veľkofilm N. W. A. D. O. nás doviedlo k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatela za to, že (zjednodušene povedané) peniaze síce odišli na súkromné účty, no zmluvné podmienky splnené neboli. Podobné praktiky pri projektoch toho istého producenta sa objavili už v minulosti - kedy mu boli peniaze tiež vyplatené, no filmy nevznikli."

30. Zákonné ustanovenia:

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 Občianskeho zákonníka, (1) Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. (2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa čl. 26 čl. 1 a 2 Ústavy SR, Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

31. Základ súkromnoprávnej ochrany osobnostných práv obsahuje Občiansky zákonník pod inštitútom ochrany osobnosti, hoci na ich komplexnej ochrane sa podieľajú aj iné právne predpisy. V prejednávanej veci žalobca dôvodil, že neoprávneným zásahom - tvrdeniami žalovanej bolo negatívne zasiahnuté do jeho práva na česť a vážnosť v spoločnosti, ako aj profesijnej sfére, negatívne bolo zasiahnuté do rodinného života, bolo poškodené jeho dobré meno v profesijnej sfére. Predmetom práva na česť či dôstojnosť tak, ako je to zvýraznené v dikcii zákona, je česť jednotlivca v rôznorodých spoločenských vzťahoch, či už vo vzťahu spoločnosti alebo vo vzťahu k ostatným spoluobčanom, v rodine, na pracovisku. Predmetom ochrany je aj česť jednotlivca v jeho odborných kruhoch, v ktorých je známy svojou prácou a činnosťou. Ochrana osobnosti podľa Občianskeho zákonníka sa pritom

poskytuje cti osobnej, občianskej, stavovskej, profesijnej či vedeckej, resp. inej podľa okolností prípadu. Neoprávnený zásah do práva na česť má vážne dôsledky vtedy, ak ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť, vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Z ust. § 11 OZ pritom vyplýva, že zákon chce poskytnúť občianskoprávnu ochranu len v prípade závažnejšieho porušenia cti vo sfére občianskoprávných vzťahov, ktoré predstavujú zásah do osobnosti občana. Občiansky zákonník poskytuje ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Ďalšou nevyhnutnou podmienkou ochrany je to, aby zásah do práva na ochranu osobnosti bol objektívne spôsobilý privodiť takúto ujmu na osobnosti občana, a teda nie je rozhodujúce, či skutočne k ujme došlo a nie je ani rozhodujúci úmysel ujmu spôsobiť. K porušeniu osobnostných práv (najmä práva na česť, dôstojnosť) môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačnej povahy, ako aj zverejnením hodnotiacich úsudkov o určitej osobe. Na vznik zodpovednosti z titulu ochrany osobnosti musia byť teda kumulatívne splnené viaceré podmienky, a to a/ existencia zásahu, ktorý vyvolal, alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ust. § 11 OZ, b/ neoprávnený -protiprávny charakter tohto zásahu, c/ existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmu.

32. Žalobca označil konkrétne výroky, ktorými malo byť zasiahnuté neoprávnené do jeho osobnostných práv (uvedené v odsekoch 25 až 29). Podstatou neoprávnenosti ako jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za zásah do osobnosti osoby, malo byť teda podľa žalobcu to, že boli uvedené výroky o jeho osobe označujúce ho za zlodeja, lumpa, páchatela subvenčného podvodu, osoby, ktorá sa úmyselne, opakovane teraz aj v minulosti z verejných financií obohacuje bez toho, aby produkoval diela, spôsobuje štátu škodu, lebo peniaze končia na jeho účtoch bez výsledku. Podľa žalobcu takýto dojem z predmetných výrokov vyplýva z tvrdení žalovanej aj z celého kontextu jej tlačových besied a blogov, ktoré na seba nadväzujú a takéto vnímanie žalobcu v očiach diváka /čitateľa ešte umocňujú.

33. Ešte predtým, než súd pristúpi k hodnoteniu tvrdených výrokov, aj vzhľadom na námietku žalovanej ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, súd ustálil, že v spore žalobca aktívne vecne legitimovaný je. V tlačovej besede z 06.06.2018 za producenta viacerých diel (N., I., K. B., E. L. J., J.) a prijímateľa verejných dotácií na produkciu spomínaných audiovizuálnych diel, označuje žalovaná konkrétne A. B., teda žalobcu, a to opakovane. Vo vzťahu k výrokom týkajúcim sa produkcie týchto diel, ktoré odznali na uvedenej tlačovej besede, tak je úplne jasne identifikovaný subjekt, ktorého sa výroky o producentovi uvedených diel týkajú. Jeho priamym pomenovaním tak divákovi, a to aj laikovi, ktorý nie je odborníkom v audiovizuálnej tvorbe, je zrejmé, o kom sa hovorí a koho má žalovaná namysli, pokiaľ sa spomína producent diel N., I., E. L. J., K. B. T. J.. Vo vzťahu k sporným výrokom vysloveným na tejto v poradí druhej besede preto žalobca jednoznačne je vecne legitimovaný, pretože výroky žalovanej sa týkali tak, ako to žalovaná opakovane spomínala, jeho osoby. Naproti tomu, je pravdou, že v tlačovej konferencii z 25.05.2018, ani v jednom z 3 blogov žalobcu žalovaná neoznačuje výslovne menom ani priezviskom. Používa len pojem producent v spojení s konkrétnym dielom. To ale podľa názoru súdu neznamena, že nie je možné tohto producenta a osobu, ktorá sa pod týmto pojmom skrýva, vôbec identifikovať a že nie je možné si konkrétne výroky spojiť s konkrétnym subjektom. Bežnému divákovi uvedenej konferencie, alebo čitateľovi niektorého z blogov, ktorý nie je orientovaný v audiovizuálnej sfére, sa síce bez ďalšieho nemusí vybaviť pod pojmom producent hneď po ich zhliadnutí či prečítaní A. B.. Ak však ale divák alebo čitateľ zaloví v archíve tlačových konferencií NSRSR a vypočuje si tú zo dňa 06.06.2018, kde žalovaná ako producenta výslovne označila žalobcu, potom mu musí byť jasné, koho ako producenta má vnímať aj z obsahu blogov alebo z obsahu konferencie zo dňa 25.05.2018. Uvedené výstupy žalovanej na seba nadväzujú, časovo boli verejne produkované v rozmedzí krátkeho obdobia od mája do júna 2018, téma aj obsah všetkých týchto výstupov je do značnej časti rovnaký, zjednocujúci, a preto je viac než pravdepodobné, že divák čo i len niektoré z 2 besied, alebo čitateľ čo i len niektorého z 3 blogov eviduje kontext týchto výstupov a vie si ich obsah spojiť. Nie je napokon ani ťažké si meno osoby producenta niektorého z menovaných audiovizuálnych diel v dnešnej dobe vyhľadať napr. aj na internete, kde boli besedy a blogy aj verejne šírené. Odhliadnuc aj od toho, ak by aj laik musel vynaložiť extra námahu na identifikáciu producenta spomínaného v blogoch a besede, kde jeho meno priamo žalovaná neuvádza, k čomu sa však napokon bez väčších problémov (ak nevidel besedu z 06.06.2018) dopátra, osobám pôsobiacim v profesijnej sfére filmovej tvorby, naopak, priradenie producenta ku konkrétnemu audiovizuálnemu dielu podľa názoru súdu nemôže robiť väčší problém aj bez jeho priameho menovania. Aj žalovaná vo svojich sporných výstupoch zhodne so žalobcom tvrdili, že táto sféra na B. je pomerne malá, nepôsobí v nej veľa osôb, producenti - žiadatelia o podporu svojich diel z verejných zdrojov sa

opakujú a vzájomne sa poznajú. Svedkyňa E. uviedla, že sa filmári navzájom zaujímajú o to, ako ten - ktorý projekt pokračuje, ako sa mu darí, navzájom sa teda evidujú, vedia, kto dané dielo produkuje, kto je zaň zodpovedný. Z uvedeného potom možno vyvodíť, že osobám z takejto odbornej oblasti potom aj bez potreby priameho menovania mena a priezviska producenta, musí byť zrejmé, kto produkoval pomerne široko medializovaný projekt N., resp. aj ďalšie z menovaných diel v minulosti. U takýchto osôb, nepochybne s prirodzene väčším záujmom o medializované výstupy žalovanej týkajúce sa prostredia, kde sami pôsobia, je napokon aj veľká pravdepodobnosť (väčšia než u bežného diváka, ktorý možno túto tému osobitne nevyhľadáva), že boli oboznámení aj s obsahom nadväzujúcej tlačovej besedy z 06.06.2018, kde meno a priezvisko žalobcu ako producenta opakovane z úst žalovanej odznelo. Preto sa možno dôvodne domnievať, že obzvlášť osoby z filmárskeho prostredia bez akýchkoľvek väčších problémov, ak boli divákmi a čitateľmi čo i len niektorého z výstupov žalovanej, vedeli si pojem producent personifikovať v osobe žalobcu. Napokon, obsah žiadnej z dvoch sporných konferencií alebo troch blogov, ani náznakom nenasvedčuje tomu, že by sa o producentovi žalovaná mala v úmysle vyjadrovať ako o právnickej osobe. Aj iní producenti v tlačovej besede z 6.6.2018 sú menovaní ako fyzické osoby (p. A., alebo spolu so žalovanou na tlačovej besede vystupujúci producent p. A. C.), z čoho sa javí, že takéto označovanie vo vzťahu k producentom je skôr prevládajúce. V blogu N. - film storočia alebo tunel storočia, aj v blogu Hlúpe je, že systém dovoľuje kraďnúť, používa žalovaná (hoc žalobcu nemenuje) pojmy súkromný podnikateľ (a teda nie obchodná spoločnosť, právnická osoba) a pojmy peniaze sú na súkromných účtoch, čo tiež u čitateľa alebo diváka evokuje skôr to, že osobou, o ktorej sa hovorí, a ktorej mali peniaze byť vyplatené, je súkromná fyzická osoba a nie nejaká spoločnosť. Názov konkrétnej obchodnej spoločnosti ani z jedného vyjadrenia žalovanej obsiahnutého v niektorej besede alebo blogu nevyplýva a v konečnom dôsledku divák alebo čitateľ o nej nemá vedomosť dovtedy, kým by sa neoboznámil so zmluvami s RTVS alebo AVF a nepozrel si, kto je formálne zmluvnou stranou týchto zmlúv na strane prijímateľa. Je pritom nepravdepodobné, že by bežný divák takúto činnosť vyvíjal. Tým chce súd povedať toľko, že z tvrdení žalovanej je jednoduché si vyvodíť, že producentom je A. B., a prakticky nemožné zistiť, že ním je spol. I. P. & G. J. C., B., pretože to z nich ani nevyplýva a ani názov takejto spoločnosti nie je možné považovať za verejne známy. Súd napokon prisvedčil aj tej argumentácii žalobcu, podľa ktorej produkcia ako odbor sa študuje, študuje ju konkrétna osoba, ktorá je producentom, a táto osoba je tá, ktorá fyzicky produkciu vykonáva a tiež je bežne takáto osoba následne aj napr. uvádzaná v titulkoch audiovizuálnych diel ako fyzická osoba označená menom a priezviskom. Tvrdenia o takomto všeobecne zaužívanom vnímaní producenta v odbornej sfére audiovizuálnej tvorby napokon žalovaná ani nepoprela. Súdu sa napokon takýto úzus v odborných kruhoch javí ako logickým, keď umelci (pod ktorých nepochybne patrí aj producent audiovizuálnych diel), svojou vlastnou umeleckou, autorskou činnosťou vytvárajú konkrétne dielo ako také, takto ich pozná verejnosť, ktorá sa nezaujíma a ani nemá dôvod zaujímať, akú právnu formu si pre tú - ktorú umeleckú činnosť formálne zvolili preto, aby svoje povolanie mohli legálne vykonávať. Napr. aj v predloženej zmluve o koprodukcii s RTVS sa ako producent v bode 2.2 uvádza A. B., teda fyzická osoba. Z vyššie uvedených dôvodov tak súd ustálil, že aktívna vecná legitímácia aj vo vzťahu k tým prejavom žalovanej, kde táto žalobcu výslovne nemenuje, je daná, pretože divák a čitateľ, či už z kontextu všetkých výstupov, z verejne dostupných zdrojov alebo všeobecne známych informácií dostupných nielen v odborných filmárskych kruhoch, vie identifikovať konkrétnu fyzickú osobu - žalobcu, ktorej sa výroky žalovanej týkajú a na ktorú osobu týmito výrokmi žalovaná mierila. Ak žalovaná tvrdila, že vecná legitímácia by svedčala nanajvýš len žalobcovej spoločnosti, pretože tá je oficiálne producentom filmu N., z vyššie uvedených dôvodov sa súd s touto jej argumentáciou nestotožnil.

34. Na to, aby súd mohol posúdiť primeranosť sporných výrokov a ich povahu a to, či došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, musí zodpovedať niekoľko čiastkových otázok, a síce kto, o kom, kedy, kde, čo a ako vyslovil. Predmetom sporu je viacero výrokov, ktoré odzneli na 2 tlačových besedách a v 3 blogoch žalovanej. Otázky kto, o kom, kedy súd zodpovie vo vzťahu k všetkým uvedeným platformám naraz, otázkami, kde, ako a čo vzhľadom na špecifiká, osobitne.

35. Q. W. E. I. V. B. S., V. G. X., B. E., X. S. T. Z. S. (XXXX), G. C. J. Q. V. T. S. Q. J. E., B. C. J. V. G. S. W. J. B. B. V. B. J. E. a v zhodnom čase bola Z. Q. L. W. V., čo je zrejmé aj z obsahu jej sporných vystúpení, ktoré boli produkované práve aj s poukazom na žalovanou avizovanú potrebu zmeny tohto zákona. Žalovaná teda bola známou političkou, verejne činnou osobou, ktorá zastávala post v najvyššom zákonodarnom zbore a jej prejav ako ústavnej činiteľky tak mal nepochybne väčší dosah ako prejav osoby, ktorá nie je takto známa. Politik má právo aj povinnosť vyjadrovať sa verejne k otázkam verejného a spoločenského záujmu, k otázkam využitia verejných zdrojov nevynímajúc,

nastolovať otázky k spoločenskej diskusii, avšak to všetko je povinný aj z titulu svojho postavenia politika, od ktorého občan prirodzene očakáva pravdivé informácie a tiež zachovanie rešpektu k iným, prezentovať tak, aby sa síce dosiahol sledovaný účel (poukázal na vyvstále problémy spoločnosti, potrebu zmeny a presadenie nových riešení), ale súčasne aby neprimerane v týchto svojich prejavoch nedehtonostoval osoby, ktoré sú súčasťou jeho prejavov. Politik môže byť aj autorom kritiky, avšak súčasne sa od neho očakáva, že si overí pravdivosť ním šírených faktov, resp. faktov, na ktorých svoju kritiku stavia, keď napokon má nástroje (nepochybne širšie než bežný občan) na nájdenie relevantných zdrojov informácií, ktoré (z titulu svojej funkcie a nárokov na ňu) vie používať a tiež sa odôvodnene očakáva, že zistené zdroje a informácie z nich vie selektovať, kriticky analyzovať a tiež potrebné overovať. To všetko musí platiť, o to viac, keď žalovaná informovala o kultúrnej téme, teda téme je blízkej, nakoľko bola a aj v sporných výstupoch prezentovaná ako tímlíderka parlamentnej politickej strany pre kultúru. Išlo o tému, ktorej sa venovala a ktorá jej bola súčasne ako členke kultúrneho výboru vrámci strany B. pridelená, pri referovaní o danej téme teda nevybočila z medzí svojej kompetencie. No na druhej strane sa u nej ako osoby, pohybujúcej sa vrámci svojho mandátu v kultúrnej sfére, očakáva prirodzene vyššia miera odbornosti, a to, že v danej téme je "doma" a ľudia vyjadreniam takejto osoby prirodzene prikladajú vyššiu váhu, považujú ju za osobu, ktorá sa ako líderka strany pre kultúru v danej oblasti vyzná. V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 453/03 zo dňa 11. 11. 2005, právom očakávaný rešpekt vylučuje difamáciu jednotlivcov štátnou mocou, ktorej sú ústavní činitelia reprezentanti. Predstavitelia štátnej moci sú preto povinní zverejňovať len skutočne dôkladne preverené informácie, ktoré sa navyše vzťahujú k veciam, ktoré im spadajú do kompetenčne vymedzenej oblasti. Ak nemá ústavný činiteľ svoje tvrdenie dôkladne preverené čo do pravdivosti, nie je oprávnený ho zverejniť. To platí zvlášť v prípade tvrdenia faktov, ktorými možno difamovať osoby, hoci aj vystupujú vo veciach verejných. Súd sa s uvedeným rozhodnutím stotožnil, pričom nemožno rezignovať na túto požiadavku vo verejných výstupoch politikov, pretože politik by mal byť ten, kto je tiež autoritou, kto prispieva k udržaniu kultivovanej verejnej diskusie a nešíri nepravdy.

36. Ak sa má zodpovedať na to, O KOM sa hovorilo, žalobca uvádzal, že on nie je verejne činnou osobou, avšak s týmto hodnotením sa súd nestotožnil. Najvšeobecnejšou klasifikáciou osôb, do osobnostných práv ktorých môže byť výrokmi zasiahnuté, je na osoby verejné a súkromné, teda radových občanov, ktorí nezastávajú žiadnu zvláštnu funkciu ani inú významnú spoločenskú rolu. Osoby verejné, teda osoby verejne činné a známe, sú nielen osoby, ktoré sa nejakým spôsobom podieľajú na výkone verejnej moci (politici, sudcovia, štát-ni úradníci, advokáti, prokurátori, predstavitelia ozbrojených zložiek iní verejní činitelia), ale aj osoby, ktoré sú verejnosti známe, pretože vynikajú v určitých oblastiach spoločenského života, kam môžeme zaradiť napr. umelcov, športovcov. Medzi umelcov nepochybne môžeme zaradiť aj filmotvorcov, akým je i žalobca s prezentovanou dlhoročnou praxou pri produkcii verejnosti známých filmov doma i v zahraničí. Ústavný súd ČR v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 367/03 dovodil, že pre osoby činné v oblasti verejného života, či už ide o politikov alebo osoby verejne známe platí, že disponujú ľahším prístupom k médiám, a majú tak oveľa ľahšiu možnosť vyvrátiť to, čo sami považujú za nezmysly. Súdna ochrana dobrého mena takýchto verejne činných osôb je preto relativizovaná v miere menšej než je ochrana dobrého mena inej osoby, ktorá má menšie spektrum možností vstúpiť do verejnej diskusie ako osoba verejne činná či známa. Súd je toho názoru, že žalobca nie je bežnou súkromnou osobou, ale je osobou známou vo verejnom najmä kultúrnom priestore, a navyše ide o osobu, ktorá, čo nebolo sporné, dlhší čas a opakovane vstupuje do vzťahov so štátnymi inštitúciami (AVF, RTVS) v procese tvorby audiovizuálnych diel, a to aj za účelom čerpania dotácie na audiovizuálnu tvorbu z verejných zdrojov. Za takéhoto stavu je súd toho názoru, že o to viac sa u žalobcu musí jednať o osobu, ktorá je povinná zniesť pozornosť, kontrolu, strpieť, že môže byť predmetom verejnej diskusie (oveľa viac než bežný občan) a rovnako tak z titulu svojho pôsobenia musí zniesť aj kritiku, záujem, medializáciu, pričom kritika nie vždy sa musí zhodovať s predstavami osoby, ktorej je adresovaná. Samozrejme, aj takáto osoba má právo na ochranu pred nepravdivými, hrubo zavádzajúcimi a osočujúcimi výrokmi, alebo hrubo neprimeranou kritikou, ale posúdenie toho, čo je alebo nie je dovolené, je nutné posudzovať miernejšie ako pri bežnej osobe neparticipujúcej na verejnom živote.

37. Na otázku, KEDY (načasovanie a okolnosti za akých sporné výroky odzneli), súd odpovedá, že tieto spadajú do obdobia máj - jún 2018. Nebolo sporné, že časovo súčasne s ich odznením žalovaná bola B. Q. L. W. V., nakoľko spomína v tlačovej besede, že "G. J. B. K. J. Q. D.". Časový súvis zverejnenia daných informácií a prezentácie uvedenej legislatívnej iniciatívy žalovanej tak je zrejmý. Súčasnne časovo je možné zaradiť prednesené výroky do obdobia, kedy aj v zmysle zmluvy o koprodukcii uzatvorenej s RTVS malo byť dielo N. tesne pred, resp. po ukončení druhej etapy nakrúcania (naplánovaná pôvodne

v zmysle zmluvy na 30.05.2018). Rozoberaná téma (projekt N. a jeho časové plnenie, problém systému financovania audiovizuálnych diel ako taký) sa tak súde javí ako aktuálna v čase, v ktorom jej žalovaná venovala svoju pozornosť a táto téma má tak zjavný súvis jednak s jej aktivitami a tiež s dielom N., ktorého dotočenie v rozhodnej dobe objektívne mohlo byť očakávané. Napokon, téma využitia verejných zdrojov a účelnosti ich čerpania je aktuálna prakticky permanentne, nie je to problém, ktorý by už nebol v našej spoločnosti páľčivý alebo neaktuálny. Je pravda, že žalovaná spomína vo vzťahu k žalobcovi aj históriu jeho producentskej tvorby z rokov 90.tych, resp. približne rokov 2010-2011 (o spôsobe podania a pravdivosti tejto informácie bude hovorené neskôr), čo by sa mohlo javiť ako prinesenie informácií, ktoré v roku 2018 už sú zabudnuté, resp. vzhľadom na aktuálnosť už až nie tak zaujímavé. Ale v kontexte problematiky využitia verejných zdrojov na produkciu i dávnejších diel aj historický exkurz žalovanej sa tak javí byť témou aktuálnou nie takou, ktorej by už vzhľadom na odstup času nemohla byť venovaná spoločenská pozornosť.

38. Na otázku, KDE výroky žalovanej odzneli, súd odpovedá tak, že výroky uvedené v odseku 25 a 26 odzneli na tlačových besedách z 25.05.2018 a 06.06.2018 usporiadaných na pôde NRSR. Tieto je možné do dnešného dňa nájsť v archíve tlačových konferencií na stránke NRSR. Nebolo sporným tvrdenie žalobcu, že obe besedy boli vysielané i v celoštátnej spravodajskej televízii TA3. Výroky uvedené v odseku 27-29 boli prezentované v článkoch žalovanej publikovaných na webstránke H., pričom žalovaná potvrdila, že podľa jej vedomostí, tieto stále na uvedenej webstránke sú publikované, pretože ich nevymazala. Dosah všetkých sporných vyjadrení žalovanej tak bol široký, vzhľadom na verejné šírenie (televízia + internet - besedy, internet - články) v médiách s plošnou, celoslovenskou pôsobnosťou. Vo vzťahu k tlačovým besedám súd uvádza, že tieto sa uskutočnili v budove NRSR, čo nepochybne dáva takýmto mediálnym výstupom vážnosť, nakoľko výroky odzneli z úst poslanca (s kulisou s logom NRSR za chrbtom) na pôde zákonodarnej ustanovizne, ktorá v demokratickom štáte požíva prirodzené spoločenskú autoritu. Je teda nutné konštatovať, že výroky, ktoré odzneli na konferenciách usporiadaných v NRSR, mali dosah celoslovenský, celospoločenský, s tým, že výroky boli prednesené v budove štátneho orgánu a šírené boli spravodajskou televíziou zameranou práve na prezentovanie informácií o veciach verejného záujmu. Išlo o šírenie vyjadrení žalovanej vrámcami seriózneho spravodajstva televízie TA3, čo tiež divák vníma inak, s väčšou vážnosťou, ako keby boli výroky zverejnené v zábavnej, oddychovej, či bulvárnej relácii prahnúcej po senzačných správach, ktoré divák prirodzene musí brať "s rezervou". O to viac sa potom kladie nárok na autora takto šírených výrokov, ktorý musí byť uzrozumený s tým, že jeho slová budú mať celospoločenskú odozvu, oboznámi sa s nimi verejnosť a prípadná ujma nimi spôsobená tak bude na strane potenciálneho poškodeného tiež vyššia vzhľadom na medializáciu v celoplošnom médiu. Články v blogoch šírené televíznym médiom neboli a neboli súčasťou spravodajstva niektorej televízie alebo rozhlasu. Nakoľko boli a sú doposiaľ publikované na internete, dosah informácií v nich obsiahnutý je rovnako masívny, avšak na druhej strane, je skôr pravdepodobné, že tieto si vyhľadá len ten čitateľ, ktorý sa buď o tému výslovne z rôznych dôvodov zaujíma, resp. ten, kto videl konferencie uverejnené v televízii a v nadväznosti na to pátra po ďalších výstupoch žalovanej. Dá sa preto predpokladať, že dosah týchto článkov je nižší (to však neznamená vzhľadom na formu publikácie že zanedbateľný), ako pri ich televíznom šírení, ktoré vníma prípadne aj bežný divák, ktorý zrovna v danom čase pozerá TA3, hoci inak by sa o danú tému ani bližšie nezaujímal. Tiež vážnosť výrokov prednesených na pôde parlamentu je podľa názoru súdu v ponímaní verejnosti vyššia, ako vážnosť výrokov, ktoré sú obsahom súkromných blogov, teda komentárov jednotlivcov.

39. Otázky AKO a ČO sa prezentovalo, súd bude hodnotiť v konkrétnostiach nasledovne:

39.1 Sporné výroky: "Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod." "Áno, trištvrte milióna eur za nula filmovacích dní, aj to je na B. možné. Tento prípad podľa nás vykazuje všetky znaky subvenčného podvodu.", odzneli na konferencii 25.05.2018, ktorá bola prvým mediálnym výstupom žalovanej k danej téme (v čase besedy neboli publikované ešte ani sporné blogy žalovanej). Táto beseda bola uvedená uvádzačkou s titulkom "Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod. Podávame trestné oznámenie a zaceľujeme trhliny v Audiovizuálnom fonde". Tento výrok nevyslovila žalovaná, ale moderátorka tlačovej konferencie, preto žalovanú nemožno označiť za jeho autora, lebo ho nevyslovila. Nie je preto podľa názoru súdu možné, aby súd v súvislosti s týmto výrokom označil žalovanú za tú, ktorá by mala odčiniť ujmu ním žalobcovi spôsobenú. Súd však neopustí titulok bez povšimnutia, pretože bude musieť zvyšné výroky, ktoré žalovaná na konferencii vyslovila, hodnotiť v celom kontexte tlačovej besedy, a teda aj vo väzbe na daný titulok, po ktorom jej vyjadrenia nasledovali. Aj titulok je totiž spôsobilý posunúť výroky po ňom odznené do určitej miernejšej alebo ostrejšej významovej roviny.

Súd konštatuje, že žalovaná v uvedenej besede venuje pozornosť projektu Generál, o financovaní ktorého má zistenia, s ktorými chce verejnosť oboznámiť. Vykresľuje ho ako veľkolepý, očakávaný projekt produkovaný pri veľkolepej príležitosti (XXX. S. R. A.) a rekapituluje zmluvy, ktoré na produkciu firmu boli uzavreté s V. V. D. (ktorých existencia sa v spore preukázala). O týchto sa vyjadruje tak, že ani po ich preštudovaní nevie ustáliť rozpočet na celé dielo a podľa nej problém nastáva pri snahe o vyhodnotenie čerpanej sumy na dielo ako celok, pretože systém týchto zmlúv je neprehľadný a plnenie z nich sa javí byť podozrivým a nejednoznačným. Ako "čerešničku na torte" uvádza to, že na dané dielo bolo vyplatených asi 750.000,- eur, ale sa ešte film ani nezačal natáčať, hoci nakrúcanie malo byť podľa zmluvy ukončené 30.05.2018 (teda 5 dní po ukončení besedy). Podľa jej názoru je pochybení väčšie množstvo, a preto poňala podozrenie zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu, a podala trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a, požaduje hĺbkovú kontrolu procesu financovania tohto diela. Má za to, že je to systém, ktorý umožňuje takéto financovanie, a kritizuje systém V. ako hermeticky uzavretý, kde má výhodu pár tých, ktorí v tom vedia chodiť. Preto ponúka aj riešenie a v ten istý deň predkladá návrh novely zákona W. V. a bude presadzovať aj systémové zmeny. Takýto bol skrátene obsah besedy, kde odzneli sporné výroky, vo vzťahu ku ktorým žalobca tvrdí, že ho stavia do roviny subvenčného podvodníka, zlodeja a osoby, ktorá berie peniaze zo systému a nič nenatáča. Súd vyhodnotiac celý kontext tohto prejavu uvádza, že sa s takýmto hodnotením žalobcu vo vzťahu k tomuto prejavu nestotožnil. V tejto súvislosti súd uvádza, že napádané výroky "Áno, trištvrté milióna eur za nula filmovacích dní, aj to je na B. možné. Tento prípad podľa nás vykazuje všetky znaky subvenčného podvodu.", predstavujú hodnotiace úsudky žalovanej, teda subjektívny názor, hodnotenie, určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti na základe vlastných kritérií. Jeho pravdivosť sa nedokazuje, a súd ho hodnotí len z toho hľadiska, či forma prezentácie takého názoru je primeraná a či primárnym cieľom nie je hanobenie alebo zneuctenie konkrétnej osoby. Uvedenými výroky žalovaná vyjadruje svoje počudovanie nad tým, ako je možné, že sa vyčerpala nemalá čiastka z verejných zdrojov a film sa ešte dovtedy nezačal nakrúčať a vyjadruje svoje podozrenie z porušenia zákona. Oboznamuje verejnosť s podozrením na nedodržanie zmluvných podmienok, na čerpanie financií bez (nateraz) očakávaného výsledku, keď napokon je pravda, že nakrúcanie podľa zmluvy s RTVS malo byť ukončené 30.05.2018 a tiež bolo zistené vykonaným dokazovaním, že sa dielo začalo reálne natáčať až v júni 2018 (teda po tom, čo malo byť nakrúcanie ukončené), a teda napokon jej konštatovanie o nedodržaní očakávaného termínu nie je vymyslené a označenie tohto faktu ako "čerešnička na torte" sa súdu preto ani nejaví ako expresívne alebo senzáciu vyvolaniachtivé. Toto zdržanie napokon nemohlo byť spôsobené týmto prejavom žalovanej, pretože zdržanie bolo dané už predtým, ako žalovaná prvýkrát vystúpila s uvedenou témou. Rovnako tak nie je vymyslené ani to, že sa už vyčerpala do okamihu začatia nakrúcania určitá suma dotácií z AVF a RTVS (keď napokon žalovaný ani nenamietal, že by tvrdenu sumu bol býval už skutočne dovtedy vyčerpáť). Za takejto situácie preto žalovaná vyslovuje svoje pozastavenie nad tým, či je v poriadku získať trištvrté milióna eur ešte predtým, než sa začne (so značným časovým sklzom) nakrúčať a vzhľadom na vec verejného záujmu nastoľuje otázku potreby prieskumu a zodpovedania dôvodov, pre ktoré je systém financovania nastavený tak, že umožňuje nedržanie časového harmonogramu, ktorej kontrole napokon musí byť subjekt čerpajúci z verejných zdrojov prístupný. Tak, ako to súd avizoval už aj v rámci predbežného právneho posúdenia, pri posudzovaní tvrdení, ktorými malo dôjsť k zásahu do práva na ochranu osobnosti, je potrebné skúmať celý kontext prejavu, v rámci ktorého sporné tvrdenia odzneli. Súd konštatuje, že sporné tvrdenia treba vždy posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím na všetky súvislosti okolností, za ktorých k predmetnému tvrdeniu došlo. Je fakt, že sloboda prejavu nesmie viesť k tomu, aby ktokoľvek v očiach verejnosti bol považovaný za vinného bez právoplatného preukázania viny v trestnom konaní. Informácie podávané nesmú byť vedené v tom zmysle, že otázku viny "už niekto vopred rozhodol". Vždy musí byť z verejnosti podávanej informácie zrejmé, že takto prezentovaná informácia o potenciálnom trestnom konaní ešte s istotou neznamená, že sa určitá osoba určitého trestného činu dopustila, ale musí z nej vyplývať, že o vine ešte nebolo rozhodnuté. Nie je ale pritom nevyhnutné, aby tieto skutočnosti boli obsiahnuté výslovne. Postačí, pokiaľ tieto skutočnosti vyplynú z celkového vyznenia prejavu či z jeho kontextu (k tomu napr. ÚS ČR II. ÚS 577/2013, alebo obdobne ÚS SR II.ÚS 324/2014). Účelom besedy bolo informovať verejnosť o podozrení z možného nelegitímneho konania s dosahom na verejné financie, pričom žalovaná uvádza, že "podľa nás toto konanie vykazuje znaky subvenčného podvodu", "pristúpila k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a pre podozrenie zo spáchania trestného činu", z čoho nemožno vyvodit', že by ona sama vopred už ustálila, kto je páchatel', a že ním je žalobca, ktorého tu ani nemenuje výslovne, alebo či ním je niektorý zo zástupcov verejnoprávnych inštitúcií v systéme podpory audiovizuálnych diel. Predmetom jej prejavu na tejto besede ani nebolo polemizovanie o vine kohokoľvek, ani žalobcu, ktoré

by verejnosti podsúvalo takmer hotovú informáciu o tom, že sa žalobca trestných činov dopustil. Nikto nebol v prejave žalovanej označený za páchatel'a, za odsúdeného, za zlodeja a ani v nej neboli použité také výrazy, ktoré by význam celého prejavu posunuli do takej roviny, že sa vina žalobcu predkladá divákovi ako nesporný fakt, ako niečo, čo je jasné, čo je isté a nezvratné. Ani titulok besedy ju do takejto roviny neposunul, keď jeho súčasťou je nielen veta "Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod.", ktorú žalobca význam skresľujúco oddelil v petite od zvyšku titulku, ale táto je doplnená o " Podávame trestné oznámenie a zacelujeme trhliny v Audiovizuálnom fonde", ktorý teda informuje o tom, že sa ešte len podáva trestné oznámenie, a nie že by bolo ustálené, že sa subvenčný podvod (namiesto natočenia veľkofilmu) stal a tak kategoricky to nevyslovuje ani žalovaná v jej prejave nasledujúcom po uvedení tlačovej besedy jej moderátorkou. Súd je toho názoru, že aj bežný divák, ktorý je laik a nemožno od neho očakávať, že by sa bližšie orientoval v trestnom práve či procesnoprávných súvislostiach trestného konania, si z besedy nemôže odniesť nič iné, ako len to, že otázka spáchania trestného činu je len v rovine podozrenia. Napokon, takéto podozrenie nebolo vyslovené v čase, kedy by práce na projekte finišovali podľa zmluvne dohodnutého harmonogramu, kedy by bolo možné dospieť k záveru, že poukazovať verejne na nedodržanie dohodnutých podmienok a pýtať sa, či je systém nastavený správne a nedochádza k nezákonnosti, je nelegitímne. Ale stalo sa tak v čase, kedy film mal byť už prakticky nakrútený, hoci s jeho nakrúcaním sa ešte ani nezačalo, napriek tomu, že si verejnoprávne inštitúcie splnili svoje záväzky vyplatiť na dielo z verejných zdrojov niekoľko stotisíc eur. Z vyjadrení žalovanej ani nemožno dovodiť či neznámym páchatelom mala byť osoba zo štábu projektu N. (teda napr. i producent), alebo niekto zo strany verejnoprávných inštitúcií, keď nikto za páchatel'a označený žalovanou vopred ani nie je. Napokon ale treba dodať, že kontrola AVF (v zmysle záznamu, ktorého obsah je zhrnutý v odseku 15), skutočne ukázala pochybenia v procese vyúčtovania výstupov zo strany producenta a v procese kontroly vyúčtovaní predkladaných producentom diela zo strany AVF (neoprávnenosť výdavkov v sume spolu 9.000,- eur, ktoré bol zmluvný partner AVF povinný vrátiť), a teda pochybenia v procese priebežného financovania na základe žalovanou kritizovaných zmlúv boli zistené, a tak aj z pohľadu spätného hodnotenia nebolo úplne nelegitímne zo strany žalovanej verejne avizovať kontrolu plnení zo zmlúv a ich využitia. Žalovaná, hoci, ako bolo uvedené vyššie, musí vážiť slová o to viac, keď zvolá besedu v Národnej rade a je si vedomá, že bude verejne šírená, ale skrz to všetko podľa názoru súdu nepoužila v tomto výstupe žiadne také výroky, pre ktoré by mohol ktokoľvek uvážiť, že žalobca je páchatel' trestného činu, čo žalobca primárne tvrdí. Žalovaná nepoužíva vulgarizmy, neosočuje konkrétny subjekt, nepoužíva expresívne výrazy ani nikoho nezhadzuje, nepoužíva teda kritiku, ktorá by vybočovala z medzí toho, čo je vecou verejného záujmu, keď otázka transparentnosti čerpania financií, dodržiavania zmlúv súkromnoprávneho subjektu s verejnoprávnymi inštitúciami a vytvorenia audiovizuálneho diela (aj za podpory verejných zdrojov), na ktoré čaká prakticky celé B. v súvislosti s výročím úmrtia významného slovenského štátnika, je vecou verejného záujmu. Žalovaná podľa názoru súdu s prihliadnutím na celé vyznenie tejto tlačovej konferencie nehodnotí nikoho ako "zloducha" a nepasuje sa do role sudcu. Žalovaná nepodáva informácie ako istotu o tom, že sa subvenčný podvod stal, ale ako podozrenie, pochybnosť, údiv nad tým, ako systém funguje. Žalovaná nekonštatuje nič, čo by sa netýkalo vecí spoločenského záujmu (nevyťahuje výsostne súkromné a intímne informácie), nevolí neprimeraný jazyk ani štýl prejavu, neporušuje princíp prezumpcie neviny, ale nastoluje otázky správnosti systému financovania diel, ktoré podľa jej názoru v tom čase nie je dostatočne transparentný a mohol by byť nastavený efektívnejšie. Takéto výroky, ktoré odznali na besede 25.05.2018, potom podľa názoru súdu nie sú spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na cti, dôstojnosti a dobrej povesti. V danom čase pritom neboli ešte zverejnené ani ďalšie jej výstupy (ďalšieho besedy, blogy), kde žalovaná narozdiel o tomto prvého jej výstupe, podľa názoru súdu nevolí už taký mierny prejav, žalobcu dokonca neskôr už aj priamo menuje a výslovne ho kriminalizuje tým, že (ako bude ďalej uvedené) predkladá divákovi nepravdivé tvrdenia a hodnotové sudy bez reálneho základu o jeho protiprávných praktikách pri čerpaní prostriedkov z verejných zdrojov v minulosti, z čoho predpokladá rovnaký nečestný úmysel aj pri filme Generál. Takúto významovú rovину, žalobcu hrubo poškodzujúcu, však prvá tlačová beseda podľa názoru súdu nemá. Hoci je žalovaná politik a musí dbať na pravdivosť a vhodnosť vyjadrení aj s prihliadnutím na vážnosť miesta, kde besedu zvolala, a s poukazom na to, že volila tému celospoločensky zaujímavú týkajúcu sa otázky realizácie spoločensky očakávaného projektu, ale na druhej strane vzhľadom na celkové vyznenie jej prejavu a kontext, spôsob prezentácie, neutrálny a mierny tón a primeranosť použitých výrazov bez expresív, súd hodnotí uvedené výroky ako tie, ktoré nemohli v čase prezentácie zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu tak, ako to tvrdí. Vo vzťahu k týmto výrokom súd preto posúdil žalobu ako nedôvodnú.

39.2 Sporné výroky uvedené v odseku 26 odzneli na tlačovej konferencii dňa 06.06.2018 z úst žalovanej. Tlačová beseda začala úvodom moderátorky, ktorá uviedla názor konferencie "Film N. nie je jednotlivým zlyhaním. Navrhujeme komplexnú zmenu financovania slovenskej kinematografie". Úvodom vystúpil D. B., ktorý priblížil navrhovanú legislatívnu iniciatívu a jej ciele, a okrem iného uviedol, že zistenia D. E. ohľadom filmu N. naznačujú, že tak, ako to vidíme aj inde, aj kultúra vie byť prostredím, kde sa korupcii darí a dokonca sú tu možné také veci, ktoré už inde možné nie sú, že z verejných zdrojov sú platené projekty, ktoré nikdy nevznikli". Následne pokračuje žalovaná, ktorá prednáša, že by tam nestáli, nebyť projektu N., ktorý je predmetom trestného oznámenia na neznámeho páchatela pre podozrenia zo subvenčného podvodu, kedy ? milióna eur odišlo na súkromné účty producenta, pričom ten neplní zmluvy. Následne prezentuje, že p. B. (prvýkrát ho menuje) je 2. najčastejším poberateľom prostriedkov z AVF a prednáša sporné výroky o minulých dielach žalobcu. Vo vzťahu k nim uvádza, že trestné oznámenie pre ne podané ministrom E. išlo do stratena. Poukazuje na prepojenia producenta B. na osoby v hodnotiacej komisii V. - J. M. V. B. a tiež poukazuje na to, že napriek jej podozreniam bol uzavretý na projekt N. ďalší dodatok s AVF a z RTVS odišli dve tranže, hoci má pochybnosti, či na poskytnutie peňazí boli splnené podmienky. Potom sa venuje systému a kladie otázky, aký systém dovolí takého financovanie. Sporné výroky "Teraz fakty k pánovi B., aby sme vedeli, o čom hovoríme a prečo je ten celý systém zlý. Pripomeňme si trošku históriu, pán B. v 90-tych rokoch produkoval filmy I. a J., len pri I. zmizlo vtedy 80 miliónov korún, pričom film sa vôbec nenatočil." "Ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že pán B. dostal schválené dotácie na projekty ako K. B. alebo E. L. J., pričom K. B. sa vôbec nenatočila, alebo len nejaký hrubý materiál, ale dostal 800.000 eur, a E. B. M. takisto neuviedli slovenskí diváci nikdy v televízii ani v kine.", súd hodnotí ako skutkové tvrdenia, nakoľko aj žalovaná tieto výroky hodnotí "ako fakty k pánovi B.". Tieto sa musia opierať o objektívnu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania Pravdivá informácia v zásade nie je spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv, pokiaľ nie je podaná tak, že skutočnosť skresľuje, alebo ak nie je natoľko intímna, že by odporovala práva na ochranu súkromia alebo ľudskej dôstojnosti. V zásade sa dá dokazovaním overiť pravdivosť tvrdenia, či žalobca v 90-tych rokoch produkoval filmy I. a J., a či ozaj pri I. zmizlo vtedy 80 miliónov korún, a či sa film natočil alebo nie. Tiež sa dá overiť či zodpovedá realite to tvrdenie, že podľa kontroly z roku 2011 žalobca dostal schválené dotácie na projekty ako K. B. alebo E. L. J., a či sa K. B. natočila, alebo nie, resp. v akom rozsahu, či a koľko žalobca za toto dielo dostal peňazí z verejných zdrojov a ako to bolo s nakrútením a odvysielaním E. L. J. a vzťahu žalobcu k tomuto dielu. Týmito výroky žalovaná nevyjadruje svoj názor na vec, ale prezentuje pomerne jednoznačne skutkové zistenia bez toho, aby pripúšťala určitú mieru pochybností, prezentuje ich ako istotu, čo v zásade vylučuje, aby boli vnímané len ako jej subjektívny názor, ktorý dáva priestor na polemiku a ktorý by otváral diskusiu o nastolenej téme. Aj tieto skutočnosti podľa súdu preto svedčia v prospech hodnotenia týchto výrokov ako skutkových tvrdení. Vo vzťahu k nim prebehlo dokazovanie. Treba na úvod uviesť, že žalovaná sa mýlila, ak v spore uvádzala, že žalobca je povinný preukázať nepravdivosť jej výrokov. Naopak, platí obrátený princíp dôkazného bremena, a teda to, že pravdivosť difamujúceho výroku preukazuje jeho pôvodca - žalovaná (uznesenie ÚS SR sp.zn. II. ÚS 388/2015 z 23.06.2015). V nadväznosti na uvedené súd konštatuje, že v spore bolo preukázané, že žalobca nebol producentom filmu I.. Žalobca tvrdil, že producentom bola spol. Jánošík, a.s. a štúdiá E., a žalobca mal vo vzťahu k tejto spoločnosti postavenie subdodávateľa určitých čiastkových prác, a teda on sám nemal vzťah k financiám z verejných zdrojov a ani dosah na ne, pričom tvrdil, že po krachu tejto spoločnosti on tiež spolu s inými poškodenými ostal s nezaplatenými faktúrami za odvedenú prácu a dielo nakoniec nebolo zrealizované. Žalovaná na takéto vyjadrenia žalobcu v spore napokon svojimi odlišnými tvrdeniami, ktoré by nasvedčovali pravdivosti jej výrokov, nijak ani nereagovala. Ani svedok žalovanej G. (k jeho vierohodnosti neskôr) nepotvrdil, že by žalobca bol tým, komu malo byť vyplatených 80.mil Sk bez efektu a ktorý na základe zmlúv čerpal financie, keď potvrdil to, čo uvádzal, žalovaný, že on bol subdodávateľom. Ani z toho nemožno usúdiť, že by bol producentom, a teda zmluvným partnerom financujúcej verejnoprávnej inštitúcie. Žalovaná na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení predložila články (čl. 274-275), kde sa spája meno žalobcu s týmto projektom, avšak v článkoch žalobca sám sa ohradil proti spájaniu svojej osoby so zaniknutou spoločnosťou I., V., ktorá bola skutočným producentom a čerpala peniaze z verejných zdrojov, resp. poprel väzby na E., a preto je z ich obsahu celkom jasné, že žalovaná, ak z nich čerpala pred svojím výstupom tak, ako tvrdí, minimálne musela mať pochybnosť o pravdivosti v článku uvádzaných skutočnosti. O to vyššie požiadavky sa kládli na overenie informácií. Napriek tomu, a to sporné nebolo, si od žalobcu vyjadrenie k tomuto dielu za účelom overenia skutočností vopred nevypýtala, hoci by sa to za stavu, že žalobkyňa čerpá zo starých novinových článkov, v ktorých je vyjadrený aj opačný názor osoby, o ktorej sa hovorí, nanajvýš nutné. I tak prezentovala toto tvrdenie ako nesporný fakt, hoci článok obsahujúci nesúhlas žalobcu s jeho obsahom, nie je sám osebe dôkazom o tom, že výroky sú pravdivé. Podľa názoru súdu sa jej nepodarilo preukázať pravdivosť výroku, že

producentom filmu I. bol žalobca, že by tento bol mal vyplatených 80.mil.Sk z verejných zdrojov a film sa napriek obrovskej dotácii od štátu nenatočil. Takto je totiž uvedené tvrdenie postavené, teda účelom je poukázať na to, že je tu producent - žalobca, ktorý produkoval I. (nepravdivé), pri ktorom zmizlo z verejných zdrojov 80 mil. eur, ktoré tvrdenie, aj keby bolo pravdivé, nie je dôvod ho bez riadneho dôkazu dávať do súvisu so žalobcom, ktorý nebol v tomto prípade producentom. Čo sa týka filmu J., tento žalobca produkoval, nakrútil, bol odvysielaný a verejnosť ho videla, ktoré tvrdenia napokon žalovaná v tomto spore ani nerozporovala, akurát uviedla na svoju obranu, že je otázne, v akej kvalite toto dielo bolo žalobcom vyprodukované. Jej tvrdenie počas besedy sa však netýkalo ani náznakom polemiky ohľadom nedostatočnej kvality diela, a preto jej posúdenie nie je ani pre účely overenia pravdivosti tohto výroku podstatné. Ďalší výrok je uvedený vetou, že ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že žalobca dostal schválené dotácie na projekty ako K. B. a E. z podlesa. Zo správy o výsledku následnej finančnej kontroly z roku 2011 je zistené, že naozaj spoločnosť žalobcu na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela z 24.06.2010 (K. B.) a z 09.04.2010 (E. L. J.) čerpala v roku 2010 titulom finančného vkladu z STV (teraz RTVS) finančné prostriedky v sume 813.252 eur (K. B.) a 300.000 eur (E. L. J.), a teda toto tvrdenie samo osebe by nebolo nepravdivým. Nadobúda však iný, hrubo zavádzajúci význam v spojení s tvrdením, že žalobca za K. B. dostal 800.000 eur, pričom natočil len hrubý materiál a že E. L. J. diváci napriek dotácii udelenej žalobcovi nikdy nevideli. Uvedené tvrdenie vyznieva zavádzajúco preto, že v spore sa síce údaje o čerpaní financií žalobcom na výrobu týchto diel preukázalo, avšak súčasne bolo vyvrátené, že by financie z verejných zdrojov žalobcom vyčerpané, ostali bez efektu vo vrecku producenta a že sa na úkor verejného systému producent B. obohatil, čo bol odkazom tohto tvrdenia. Ak žalovaná preukazovala pravdivosť týchto tvrdení článkami z novin staršieho dáta ako zo svojich zdrojov, v ktorých sa napokon tiež žalobca vyjadroval tak, že s týmito výroky nesúhlasí a uvádza dôvody na svoju obhajobu, nemohla bez ďalšieho overovania žalovaná poňať tam uvedené informácie za pravdivé. Následne totiž, a to už z úst žalovanej neodsznelo, po uvedenej ministerskej kontrole, došlo k vyporiadaniu záväzkov vo vzťahu k takto vyčerpaným zdrojom predloženými dohodami o urovaní (odseky 23 a 24), z ktorých vyplýva, že finančné prostriedky, ktoré žalobca získal a uložil v notárskej úschove (ktoré tvrdenie potvrdil aj svedok G.), boli s verejnoprávnou inštitúciou, ktorá ich z verejných zdrojov poskytla, vysporiadané a to rovnako tak, ako aj práva k roztočenému dielu K. B.. Uvedené dôkazy preto nesvedčia pravdivosti tvrdení žalovanej, že za neúplné dielo K. B. žalobca zinkasoval 800.000 eur bez výsledku, keď nároky boli vyporiadané a nemožno tak učiniť záver, že by žalobca 800.000 eur vyčerpal pre svoj prospech z verejných zdrojov, ako sa to žalovanou prezentuje. Rovnako tak nie je pravdivé tvrdenie o tom, že by dotácia za E. L. J. bola zinkasovaná bez natočenia diela, pretože síce žalobca dielo nenatočil, ale poskytnutú dotáciu dohodou s verejnoprávnou inštitúciou vyporiadal. Napokon žalovaná neuvádza ani pravdu v tom, že E. L. J. nebol odvysielaný, pretože bolo zistené, že vysielaný bol po tom, čo bol dokončený iným subjektom. Pravdivosti tvrdení žalovanej pritom nesvedčí ani fakt, že trestné oznámenie, ktoré bolo po zrealizovaní kontroly ministerstvom zahájené, bolo ukončené bez konštatovania pochybenia, o výsledku ktorého žalovaná nepochybne vedomosť mala, keď jeho výsledok okomentovala tak, že to "šlo do stratena". Neuvádza však, ako naozaj toto trestné oznámenie dopadlo, že bolo odmietnuté, čo bolo zistené v tomto spore a čo žiadna zo strán ani nenamietala. Faktom však je, že vo vzťahu k žalobcovi obohatenie sa v súvislosti s produkciou ani týchto dvoch diel nebolo žiadnym príslušným orgánom nikdy konštatované. Napokon, ani protokol z ministerskej kontroly nevytvorí nič o tom, či a v akom rozsahu sa o uvedené dotácie obohatil žalobca, avšak konštatuje pochybenia na strane verejnoprávneho subjektu STV, hoci takto výroky žalovanej prezentované neboli. Pochybenia nedáva do súvisu s STV ale naopak, z obohatenia na úkor verejných zdrojov obviňuje žalobcu. Neobstojí preto podľa názoru súdu ani obrana žalovanej, že i týmito výroky kritizuje systém, pretože pri kritike systému v súvislosti s financovaním týchto diel by potom bolo legitímne poukazovať na to, kde a prečo zlyhala kontrola v STV a ako zabezpečiť, aby sa to neopakovalo. Na toto sa však dôraz vôbec nekladie. V súvislosti s hodnotením pravdivosti výrokov nie sú smerodajné ani postoje svedka G., ktorý hodnotil dohody o urovaní zo svojho pohľadu ako nelegitímne, a to preto, že uvedená osoba síce môže mať svoj osobný názor na danú vec, avšak svedok má reprodukovať, ako vnímal určitú objektívnu skutočnosť a nie je na to, aby prednášal svoje názory a sudy. V tejto súvislosti súdu neuniklo aj celkom zrejme negatívne naladenie tohto svedka vo vzťahu k žalobcovi, ktorý mal podľa žalobcu (a to nebolo rozporované) totožné obvinenia ako žalovaná vo vzťahu k jeho osobe produkovať v rokoch 2011-2012. Jeho výpoveď aj z tohto dôvodu nie je možné považovať za smerodajnú, keď napokon, väčšina jeho tvrdení produkovaných vrámci výpovede mala povahu jeho osobných názorov celkom zrejme podfarbených animozitami medzi ním a žalobcom, čo dokladá aj jeho výslovné vyjadrenie, že bude žalobcu riešiť v súvislosti s krivým obvinením. Okrem toho, žalovaná tvrdila, že tento svedok bol jeden z jej zdrojov, od ktorého čerpala informácie, ktoré v

sporných výstupoch prezentovala, čo takisto značne jeho vierohodnosť oslabuje. Predovšetkým ale jeho tvrdenia o správnosti vysporiadania záväzkov žalobcu a STV vo vzťahu k týmto dielam majú povahu jeho hodnotení o tom, že takéto vysporiadanie nebolo správne, či adekvátne, alebo nespĺnilo účel. Svedok napokon nie je príslušný orgán, ktorému by prislúchalo právoplatne ustáliť, či došlo alebo nedošlo k protiprávnemu konaniu, ktoré svedok za protiprávne subjektívne považuje. Treba konštatovať, že doposiaľ nebolo v trestnom alebo inom konaní príslušným orgánom konštatované obohatenie sa žalobcu pri produkcii už vyššie spomenutých 4 diel v minulosti, a teda ak žalovaná uvádzala tvrdenia o plytvaní miliónmi bez výsledku, ktoré dáva do súvisu prakticky len so žalobcom, potom uvedené tvrdenia nie sú pravdivé a sú hrubo skresľujúce realitu. Nie je súdu známe, prečo žalovaná nespomenula to, že došlo k vyporiadaniu zo strany žalobcu, pričom súčasne mohla uviesť, aké relevantné výhrady k tejto forme vyporiadania z odborného hľadiska má, čo by závažnosť obvinení značne znižovalo a minimálne podnietilo k diskusii a nevyznievalo tak zavádzajúco. Na vec by si následne verejnosť mohla sama spraviť názor. Neposkytnutie úplnej informácie tak tiež prispelo k difamačnému rázu týchto výrokov. Rovnako tak by závažnosť obvinení znižovalo a celý kontext týchto tvrdení zmenilo to, keby žalovaná dala priestor na vysvetlenie svojho postoja aj žalobcovi, čo, ako sama uvádza, neučinila, hoci jej toto vopred bolo zo strany žalobcu ponúknuté. Preto je tiež otázne, nakoľko bolo cieľom žalovanej poskytnúť verejnosti úplné a nezavádzajúce informácie týkajúce sa uvedených starších produkcií a ako príkladu nefungovania systému, keď priestor na vyjasnenie si vzájomných postojov a stanovísk žalovaná napriek dožadovaniu sa zo strany žalobcu, neposkytla. Jeho poskytnutie by nepochybne viedlo k väčšej vyváženosti celého prejavu a verejnosť by tak mala možnosť vnímať aj postoj druhej strany a spraviť si názor. Namiesto toho však žalovaná sa spofahla len na čerpanie zo svojich zdrojov. Uviedla, že mala svoje zdroje informácií, ktorými bol o.i. aj svedok G., resp. články v dobových novinách (predložené k I., K. B. a E. L. J.), pričom uvedené zdroje si podľa názoru súdu žalovaná riadne neoverila, inak by k takým ultimátnym záverom dospieť nemohla, resp. minimálne by tieto prezentovala aspoň v rovine podozrení, pochybení či polemík, čo sa však neudialo. Aj v tom je rozdiel medzi touto druhou a vyššie hodnotenou prvou konferenciou, ktorá má úplne iné vyznenie, miernejší tón a kde výrazové prostriedky nie sú použité tak, že konkrétny subjekt pasujú do role vykrádača štátnych peňazí. Prvá beseda napríklad tiež vôbec nespomína predmetné diela z minulosti a nedáva ich do súvisu s dnešnou produkciou žalobcu a aj preto je celkové vyznenie prvej konferencie značne odlišné, miernejšie a opatrnejšie. Žalovaná sa nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že poukáže na dobové články v periodikách, ktoré ďalej prebrala, a teda že šírila informácie, ktoré sa takto už skôr niekde dočítala (rozhodnutie NSČR sp.zn. 28Cdo/1410/2002). Predloženie týchto článkov, aspoň bez toho, aby žalovaná preukázala vynaloženie úsilia o overenie si pravdivosti informácií v nich uvedených, overenie ich aktuálnosti (či medzičasom nedošlo k takým okolnostiam, ktoré by informácie z článkov z roku 2000, 2011, 2013 modifikovali, resp. na základe ktorých by ich bolo treba prehodnotiť - napr. pre neskoršie podpísanie spomínaných dohôd o vyporiadaní), a tiež bez snahy o získanie stanoviska u dotknutej osoby, nemôže jej byť v tomto spore na prospech a jej už i tak vyššiu mieru zodpovednosti ako političky ešte posilňujú. Jej tvrdenie bolo postavené tak, že žalobca ako producent produkoval J. a I., pričom len pri I. zmizli veľké financie, čo navodzujú u diváka dojem, že nielen pri I., ale aj pri druhom spomínanom diele došlo k čerpaniu financií z verejných zdrojov, bez efektu, neúčelne, zvlášť v negatívnom slova zmysle. V rovnakom duchu boli zverejnené aj výroky o plytvaní dotácií žalobcom na filmy K. B. a E. L. J.. Uvedený význam pofidérnosti pozadia týchto diel umocňuje aj úvod besedy, kedy D. B. poukazuje na "korupciu" a to, čo sa inde nestáva, "keď sa dielo zafinancuje z verejných zdrojov, ale vôbec nevznikne", na čo žalovaná nadväzuje "faktami", ktoré prezentuje, z čoho uzatvára "negatívnu historickú stopu žalobcu". Takto naznačený značne negatívny kontext tvrdení, ktorých pravdivosť žalovaná nepreukázala, stavia potom žalobcu (tam súčasne už výslovne menovaného) do negatívnej roviny. K. si objektívne môže o ňom utvoriť dojem, že opakovane produkoval filmy za zvláštnych okolností, že sa pri jeho produkciách strácali milióny, hoci diela nevznikli, že sa jednalo o nezákonné konanie a o spomínané milióny sa obohatil práve a len žalobca. Žalovaná pritom uvedené konštatuje s istotou ako svoje jasné zistenia. Takéto nepravdivé spájanie osoby žalobcu ako producenta s pochybeniami pri financovaní diel, ktoré podľa žalovanej riadne nevyprodukoval, súd považuje za vážne obvinenie spôsobilé poškodiť osobnú aj profesijnú česť, keď v odborných aj laických kruhoch môže byť s prihliadnutím na uvedené vnímaný ako osoba s pošramotenou minulosťou, ktorá participovala na odliavaní financií z verejných zdrojov bez toho, aby tieto boli použité na výrobu audiovizuálnych diel. Ako osoba, ktorej konanie mohlo naplniť znaky trestného činu, resp. minimálne ako osoba, ktorá sa z verejných zdrojov bezdôvodne obohatila v obrovskom rozsahu, hoci takéto konanie nebolo nikdy príslušným orgánom konštatované. Následne žalovaná uvádza " A takémuto človeku s takouto stopou, historickou stopou, audiovizuálny fond prikľepol na základe nejakých vlastných kritérií, noriem, pravidiel, na projekt N. najskôr štvrt milióna eur, na márný vývoj filmu, ktorý trval 4 roky

a neskôr ďalších 650.000." Žalobcu žalovaná označuje ako osobu s negatívnou historickou stopou, čo má skôr charakter akéhosi postoja žalovanej k osobe žalobcu a hodnotenie jeho kreditu, ktorý záver formuluje vychádzajúc z predošlých jej zistení ohľadom financovania 4 skorších diel, na ktoré týmto výrokom obsahovo žalovaná nadväzuje. Aj úsudok o inej osobe však musí byť formulovaný na základe dostatočného faktického a pravdivého podkladu a úsudok o inom tak sám osebe nesmie realitu neprimerane skresľovať. Tu však podklady pre vyslovenie negatívneho historického kreditu žalobcu, ktorými podkladmi sú už vyššie rozobraté skutkové tvrdenia o pofidérnom čerpaní verejných zdrojov pri skorších dielach zo strany žalobcu, sa ukázali ako nie pravdivé. Práve preto tento úsudok súd hodnotí ako nie primeraný a nepodopretý konkrétnymi skutkami a súdu sa ani nejaví, že by práve takéto označenie žalobcu a spochybnenie jeho bezúhonnosti či morálneho kreditu bolo možné hodnotiť ako kritiku systému, na ktorú žalovaná opakovane poukazuje. Otázne je, či toto bolo skutočne nevyhnutné na to, aby sa dosiahol sledovaný cieľ - prezentovanie avizovanej zmeny financovania. Mieri ním totiž na konkrétnu osobu, ktorú si (a to aj potvrdila v tomto spore) vybrala ako exemplárny príklad pochybení. Ak sa však jej tvrdené pochybenia z minulosti nepotvrdili, potom takéto označovanie nie je kritikou systému, ale poškodením dobrej povesti producenta. Nie je súdu jasné, aká motivácia žalovanej bola, keď si vybrala práve žalobcu, avšak kritika systému nemôže byť založená na tom, že politik šíri nepravdu o čerpaní prostriedkov na produkciu spomenutých 4 filmov v spojení s konkrétnou osobou za účelom toho, aby politik odprezentoval svoje legislatívne počiny a za účelom preukázania toho, že systém treba zlepšiť, lebo už roky nefunguje, čoho príkladom majú byť "kauzy" žalobcu z minulosti, ktoré sa ale nestali tak, ako ich žalovaná verejnosti predkladá. Aj názor musí byť primeraný, čo sa napokon u žalovanej osobitne vo zvýšenej miere očakáva vzhľadom na jej vtedajšie funkčné postavenie, a teda je tu menší priestor na akceptáciu nepresností, a z tohto potom plynie aj záver súdu o tom, že takýto výrok žalovanej z pohľadu ochrany osobnosti neobstojí. Žalovaná v tejto súvislosti ďalej uvádza, aký objem financií má žalobca zazmluvnený s AVF, čo nie je samo osebe nepravdivé. Ale v kontexte toho, že žalobcu ako prijímateľa týchto peňazí z AVF označuje za osobu s negatívnou historickou stopou, ktoré označenie ale nemá základ v ňou tvrdených skutočnostiach, je tento výrok svojím významom difamačný. Vyznieva tak, že tá istá osoba - žalobca v minulosti vzal peniaze a nič nenatočil, len sa obohatil (pravdivosť čoho nebola preukázaná) a napriek tomu čerpá z tohto zdroja aj dnes a aj dnes je teda možné očakávať rovnaký výsledok, teda žiaden. Takýto význam dostáva tento výrok i v spojení s pojmom čerpanie štvrt' milióna na márný vývoj filmu, keď sa javí toto jej tvrdenie ako celok tak, že vynaloženie prostriedkov bolo opäť aj v tomto prípade úplne zbytočných, nezohľadniac však napríklad náklady na prípravu, ktorá v tom čase aj podľa tvrdení svedkov prebiehala a nakrúcanie sa pripravovalo. Uvedený dojem z nekalostí konania žalobcu je umocnený tým, že žalobca je zakrátko na to obvinený aj z toho, že mu dotácie schvaľujú jeho známi (M. V. B.), čo v kontexte úvodných tvrdení o korupcii (vyslovené D. B.) skutočne nabádajú k záveru o zneužívaní systému a čerpaní peňazí nie na tvorbu filmov, ale na svoj osobný prospech. Žalovaná v tomto prípade podľa názoru súdu, zhodnotiac komplexne celý jej prejav, nepoužila vôbec vhodné výroky, keď tieto sú nepravdivé, pravdu skresľujúce a neprimerané, pričom kritika systému by sa bola zaobišla aj bez obvinení konkrétnej osoby, ktoré sa napokon ani nepreukázali. Hoci je žalobca verejne známou osobou a musí zniesť i záujem, kontrolu a kritiku, nie je povinný však znášať nepravdivé vyjadrenia o svojej osobe a negatívne súdy, ktoré o ňom žalovaná na základe týchto nepravdivých tvrdení, šíri v tomto príspevku. Obvinenia sú o to vážnejšie, ak sa týkajú nepravdivo prezentovaných opakovaných zneužívaní systému i v minulosti v rádovo miliónoch eur, a ak tieto boli šírené plošne vrámci seriózneho spravodajstva, z úst člena zákonodarného zboru prezentovaného ako odborníka na kultúru, ktorý nie je oprávnený zverejniť informácie, ktorých pravdivosť nemá overenú, v budove štátnej ustanovizne, navyše v čase aktivizácie verejnosti proti akýmkoľvek náznakom korupcie, podvodov a netransparentnosti (o tom konkrétne v ďalšom texte.). Treba tiež doplniť, že prejav žalovanej počas celej besedy nemožno vnímať ako nevážny a tieto výroky neboli prednášané s nadsázkou, čo by tiež súd musel vziať do úvahy na prospech žalovanej. Súd preto hodnotiac uvedené komplexne dospel k záveru, že sporné výroky produkované v predmetnom príspevku z úst žalovanej sú neoprávneným zásahom do práva žalobcu na jeho občiansku, profesijnú česť a dobré meno, pretože sú spôsobilé ho v očiach odbornej aj laickej verejnosti odborne aj morálne znevážiť.

39.3 Ďalšie sporné výroky boli dňa 27.05.2018 zverejnené v blogu žalovanej nazvanom : N. - film storočia alebo tunel storočia?. Čo sa týka ich charakteru výroku "Zhrnuté a podčiarknuté: Súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrté milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo vôbec začne vyrábať.", ide o skutkové tvrdenie, pretože jeho pravdivosť sa dá overiť. Aj uvádzacia veta "zhrnuté a podčiarknuté, navodzuje dojem, že autor blogu sumarizuje svoje zistenia, o ktorých nepolemizuje, ale predkladá takýto sumár čitateľom ako záver a fakt. Dá sa

dôkazom pravdy overiť, či ozaj konkrétny subjekt získal konkrétnu sumu od štátu a na aký účel a či tento zmluvu dodržiava alebo nie a či vyrába. Uvedené tvrdenia treba vnímať v kontexte zvyšku blogu vrátane nadpisu. V nadpise sa uvádza N. - film storočia alebo tunel storočia?, ktorý je zakončený otáznikom. Titulok môže byť formulovaný tak, aby upútal. Tento však, ak žalovaná tvrdí, že úlohou všetkých jej výstupov bola kritika systému financovania audiovizuálnych diel, absolútne nekorešponduje s tvrdeným základom článku, ktorým má byť podľa žalovanej kritika systému. Práve naopak, už v titulku sa upriamuje pozornosť na konkrétne dielo konkrétneho producenta, a teda v konečnom dôsledku sa úplne stráca tvrdená zamýšľaná idea kritiky systému a formulovaný je skôr ako škandál. Sporným výrokom predchádza tlmočenie vyjadrenia žalobcu, že polovica poskytnutých financií sa minula na prípravu výroby a zvyšok má stále na účte, vyjadrenie RTVS a AVF, informujúce o priebehu financovania diela a o tom, že vyúčtovania sú riadne predkladané a kontrolované. Napriek tomu žalovaná "zhrňuje a podčiarkuje" (zvýrazňujúc hrubým písmom), že súkromný podnikateľ získal trištvrte milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, porušuje zmluvy, a nie je isté, či niečo začne vyrábať. Toto skutkové tvrdenie je ale ako celok pravdu skresľujúce. V prvom rade, ak bolo aj poskytnutých do okamihu zverejnenia tohto blogu 750.000 eur producentovi na dielo N. (čo ani nebolo sporné), tak je zrejme, a muselo byť zrejme aj žalovanej, že tieto mu neboli poskytnuté na "rozbeh svojho podniku". Ak takúto informáciu žalovaná zverejňuje, tak zavádza. Financie na základe zmlúv s AVF a RTVS, ktoré predložila žalovaná do sporu, potvrdzujú, že dotácie boli poskytnuté na vývoj a výrobu filmu a nie na to, aby si z nich podnikateľ rozbiehal svoju podnikateľskú činnosť. Bolo zistené, že žalobca podniká od roku 1993, a teda na začatie podnikania tieto financie určite použiť nemohol a na tento účel ani neboli účelovo určené a ani neboli preukázané, že by ich takto žalobca použil. Žalovaná ale týmto nepravdivým výrokom stavia žalobcu do roviny, že peniaze z verejných zdrojov sa mu ocitli na súkromnom účte a tieto používa neprípustne v rozpore s ich účelom, tvrdiac, že ich používa na naštartovanie svojho biznisu. Z obsahu blogu možno pritom dať do súvisu, že súkromným podnikateľom je mienený producent filmu Generál, ktorého vyjadrenie sa spomína (3. odsek článku), a ktorý, ako už bolo vyššie uvedené, je minimálne v odborných kruhoch poľahky stotožniteľný so žalobcom. Kontext plytvania verejnými financiami, umocňuje už spomínaný nadpis ale aj predošlý text, kde sa uvádza, že trištvrte milióna z verejných financií je u niekoho na súkromných účtoch, čo v celkovom vyznení dodáva tón nekalosti, protiprávneho obohatenia sa zo strany producenta. Je síce pravda, že v danom čase neboli dodržané termíny výroby diela v zmysle zmluvy (dokrútenie do 30.05.2018), a teda tvrdenie o porušení zmluvy by samo osebe do osobnostných práv žalobcu nezasiahli. Avšak v kontexte toho, že sa uvádza "neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo začne vyrábať", toto skutkové tvrdenie ako celok vyznieva pravdu skresľujúco, pretože v danom čase tiež nebolo pravdivým, že sa nezačalo na diele N. ešte nič vyrábať. Svedkovia potvrdili, že dovtedajšia výroba spočívajúca v prípravných prácach začala už na konci roku 2016. Hľadali sa partneri v G. V. P., konzultovali sa historici v G. V. P., hľadali sa lokácie, zabezpečovali sa historické lietadlá v Y. a herecké obsadenie a predjednávali sa partneri (francúzske firmy), a to časovo až do júna 2018. Aj v samotnom článku sa žalobca vyjadruje tak, že boli pripravené stavby, kostýmy a ohliadky lokácii. Napriek aj tomuto vyjadreniu žalovaná zavádzajúco tlmočí, že podnikateľ dostal 750.000 eur na rozbeh svojho podniku a nie je isté, či sa niečo začne vyrábať, keď bolo preukázané, že s výrobou filmu v podobe prípravných prác sa už pred niekoľkými rokmi začalo. Navodzuje dojem, že sa poskytlo trištvrtemilióna bez ničoho. Keď v prvej besede sa konštatuje, že prebehlo 0 natáčacích dní, čo v zásade pravda bola, tu sa nepravdivo uvádza, že sa ešte ani nezačalo vyrábať, hoci prebiehala príprava a dielo bolo tesne pred začiatkom nakrúcania (začalo sa v júni 2018). Túto časť čitateľ objektívne môže chápať tak, ako sa to dočíta v nadpise, a síce že sa jedná o tunelovanie verejných zdrojov - státisíce na film boli vyplatené, sú u súkromníka, ktorý si z nich rozbieha biznis a nič nevyrába, čo ale realitu značným spôsobom falšuje a žalobca sa ocitá v pozícii podvodníka. Ak žalobca uvádzal, že ho difamuje aj výrok "koľko iných podnikateľov má také šťastie,", ide o hodnotiaci úsudok, ktorým žalovaná zrejme len chcela zdynamizovať text, čo nie je samo osebe neprípustné. Toto sa nejaví ako konštatovanie, ktoré by žalobcovi bolo spôsobilé poškodiť, keď žalovaná sa pýta a čitateľ má nájsť odpoveď a takéto tvrdenie ani nevystihuje podstatu toho, čo je v kontexte tohto článku podstatné - nepravdivé obvinenie žalobcu z toho, že vyčerpал státisíce na rozbeh podnikania bez splnenia povinnosti dielo tvoriť. Súd má za to, že primárne žalobcu zneuctujúcejmi výrokmi sú skutkové tvrdenia uvedené vyššie. Z rovnakého dôvodu sa súdu javia ako prípustné hodnotiace súdy ďalšie sporné výroky, a síce: . "Ak od októbra 2017 dielo nemá ani režiséra - sú programový riaditeľ RTVS, riaditeľ a predseda rady AVF spokojní? Majú faktúry? Nepochybujem, že formálne správne, určite je na nich IČO aj DIČ a suma je napísaná aj slovom. Ide o otázky, ktoré nastoľuje žalovaná ohľadom kontroly plnenia zmlúv a štandardov, ktoré by mali nastavené a vyjadruje svoj postoj, že kontrola javí sa byť nedostatočnou. Takúto polemiku súd hodnotí ako prípustnú zameranú na to, či je kontrola financovania

u príslušných inštitúciách nastavená správne. Súdu sa nejaví kritika ako tá, ktorá by bola neprimeraná, či hanlivá, keď nastoľuje legitímnu debatu o tom, či je kontrola dôsledná. V otázke verejného záujmu, akou je i spolufinancovanie diel (a napokon, keď sa kontrolou z AVF skutočne i našli pochybenie v rozsahu financovania sumy 9.000,- eur), je takáto polemika namieste a súd ju nehodnotí tak, že by mala za cieľ iného výslovne urážať, haniť, nevyznieva expresívne, vulgárne ani poburujúco. Vo vzťahu k žalobcovi však súd vníma ako problematické skutkové tvrdenie: "Niekoľko takých zúčtovaní sa už za posledné desaťročia objavilo - na filmy I., K. B., E. B. M. V. Z. sa daňoví poplatníci tiež poskladali a filmy nikdy nevideli ani neuvidia.", ktoré, vychádzajúc zo zhodných zistení, aké súd ustálil ohľadom výrokov z besedy z 06.06.2018, nie sú pravdivé. Ak sa opätovne do súvisu so žalobcom ako producentom dávajú kauzy I., K. B. a E. L. J. a poukazuje sa v súvislosti s ním konkrétne na to, že sa verejnosť producentovi poskladala na filmy, ktoré sa nikdy nevyprodukovali, takáto konštrukcia je nepravdivá z dôvodov už vyššie odôvodnených. Žalobca nebol producent I. a jeho záväzky ako producenta diel K. B. a E. L. J. boli vysporiadané predloženými dohodami bez toho, aby bolo konštatované relevantnými orgánmi spreneverenie týchto peňazí a obohatenie sa žalobcu na úkor štátu, či spôsobenie škody konaním jeho osoby. Vychádzajúc z presne rovnakých východísk, aké súd odôvodnil v súvislosti s obsahovo totožnými skutkovými tvrdeniami produkovanými na besede z 06.06.2018 súd uzatvára, že tento výrok je tiež neoprávneným zásahom do práva žalobcu na jeho občiansku, profesijnú česť a dobré meno, pretože ho priamo spája s protiprávnym obohatením sa na úkor verejných financií. Aj tu platí, že vážnosť tohto výroku zvýrazňuje titulok a predošlé výroky obsiahnuté v totožnom príspevku o získaní peňazí do súkromných vachkov v rozpore s ich účelom.

39.4 Ďalšie sporné výroky boli publikované v blogu Slovenský film nezomrie zo dňa 09.06.2018, pričom tieto súd hodnotí ako hodnotiace úsudky. "Ja sa však pýtam: ako je možné, že tu máme producenta, ktorý má so sebou kauzy s nedokončenými filmami ako Jánošík, Dunajská sága a E. spod lesa, ktorý v minulosti už x-krát zobral od štátu státisíce bez výsledku, a napriek tomu dostane ďalšie a ďalšie peniaze, nové zmluvy, novú dôveru? Ako mohol znova presvedčiť hodnotiace komisie, manažérov v Audiovizuálnom fonde a RTVS, že jeho čestné prehlásenia sú naozaj čestné?". "Ak systém umožní niekomu len tak minúť trištvrte milióna EUR, spoľahnúť sa len na sľuby namiesto faktov a nežiadať dôsledné plnenie zmlúv, len preto, že práve on "v tom vie chodiť" lepšie ako iní, tak to predsa nie je v poriadku." Svoj názor žalovaná predkladá vo forme rečníckych otázok, ktoré v svojej podstate predstavujú hodnotiaci úsudok, rovnako tak, ako ním je i posledná veta tohto úryvku. Žalovaná podáva svoje hodnotenie producenta - žalobcu, ktorého v predošlom svojom výstupe 06.06.2018 na tlačovej besede výslovne menovala ako producenta I., K. B. V. E. L. J., pričom tento článok obsahovo aj časovo na túto besedu nadväzuje a je teda tento producent už úplne jednoznačne identifikovateľný. Toto jej osobné hodnotenie však, ako bolo zistené, nemá základ v pravdivých skutočnostiach. Súd totiž už vyššie odôvodnil (v súvislosti s výroky z besedy z 6.6.2018), že nebola preukázaná pravdivosť tvrdenia žalovanej, že žalobca bol producentom I. s dosahom na verejné dotácie, ktoré podľa nej zmizli a ani pravdivosť toho tvrdenia, že v súvislosti s produkciou K. B. a E. L. J. "niekoľkokrát zobral od štátu státisíce bez výsledku", pretože jeho obohatenie sa na verejných zdrojoch pri tvorbe týchto diel nebolo preukázané a ani žiadnym relevantným orgánom právoplatne konštatované, a to aj s poukazom na vysporiadanie záväzkov žalobcu k verejnoprávnej inštitúcii vo vzťahu k týmto dielam a odmietnutie trestného oznámenia na prešetrenie tejto skutočnosti. K týmto konkrétnym tvrdeniam súd poukazuje na závery súdu o ich nepravdivosti, neprimeranosti v odseku odôvodňujúcom tlačovú besedu z 06.06.2018. Žalovaná pritom, prakticky v rovnakej negatívne významovej rovine ako v besede z 06.06.2018, čitateľom prezentuje rovnakú skutočnosť (žalobca v minulosti vzal peniaze na tieto diela, nič nenatočil a len sa obohatil), avšak tentokrát toto prezentuje s otáznikom na konci ako svoj údiv nad tým, ako je to vôbec možné. Rečnícka otázka sama osebe ale nedáva autorovi licenciu na prednesenie čohokoľvek bez vecného základu. Pri kritike prednesenej takouto formou sa vyžaduje, aby obsah rečníckej otázky predstavoval aspoň jednu z viacerých možností, ako vecný základ pre kritiku vykladať či chápať (napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/75/2019 z 22.05.2020). Súd však má za to, že takéto kritérium uvedený výrok žalovanej nespĺňa. Bolo legitímne sa pýtať, či je systém financovania nastavený dobre, spravodlivo a rečnícka otázka v tomto polemickom duchu by bola spôsobilá podnietiť diskusiu o otázke spoločenského záujmu. Z otázky je možné síce vyvodiť jej osobný názor, že systém podľa nej nie je nastavený dobre a má rezervy, o čom by sa určite dalo diskutovať, avšak súčasne predkladá jednoznačný názor na žalobcu, že prejavom toho, že systém nefunguje, je jeho opakované obohacovanie sa na úkor štátu bez výsledku, čo ale nie je založené na pravde. Jej hodnotiaci úsudok obsiahnutý v tomto výroku tak nepredstavuje ani primeranú ani vecnú kritiku žalobcu, pretože, ako už bolo uvedené, táto nemá základ v existujúcej realite. Z otázky prakticky

ani nevyplýva žiadna pochybnosť žalovanej o tom, či a ako žalobca konal v minulosti, a tiež ani to, ako koná pri financovaní aktuálneho diela N. a tak to ani nevyznieva, že by prezentovala len nejaké podozrenia. Jediné, čo z otázky vyplýva, je, že žalobca konal a koná nečestne. Otáznik na konci totiž nie vždy znamená, že sa autor otázky niečo pýta a čaká, že si názor spraví čitateľ sám. V danom prípade otázka nepredstavuje niečo, s čím by žalovaná polemizovala a pripúšťala by aj iný, než jej osobný názor. V otázke je už totiž priamo podsúvaný negatívny morálny kredit žalobcu v súvislosti so spomínanými dielami v minulosti a očakávanie, že tomu nemôže byť inak ani pri aktuálnom N.. Inými slovami, žalovaná síce kritizuje nastavenie systému (čo je v poriadku), ale súčasne ako dôvod, prečo k záveru o jeho nefunkčnosti dospela, uvádza, že systém je zlý, pretože z neho producent I., K. B., E. L. J. x krát čerpal státisíce bez výsledku, čo však, ako bolo preukázané, nemožno spájať so žalobcom a je nepravdivé a jej hodnotový súd tak informácie o žalobcovi úplne skresľuje. Iný dôvod nefunkčnosti systému žalovaná čitateľovi ani neprezentuje. Žalobcu žalovaná označuje ako osobu, ktorá "len tak" minie trištvrte milióna eur a v systéme vie chodiť lepšie ako iní, čo opäť v spojení s predošlými jej hodnotovými súdmi ako jeden celok vykresľuje žalobcu ako nečestného plýtvajúceho verejnými zdrojmi. Uvedený zjavný poukaz na opakované nečestné praktiky žalobcu (hoci bez reálneho základu z jeho konania v minulosti), pritom sú zvýraznené i ďalšími vyjadreniami o tom, že v takomto systéme putujú peniaze do súkromných vreciek a takto nejako (s negatívnym podfarbením) to v systéme chodí, čo však si bežný čitateľ spojí opäť a len so žalobcom, pretože on je jediný a podľa žalovanej exemplárny príklad toho, ako systém nefunguje. Kriminalizujúco tiež diela I., K. B. a E. L. J. hodnotí ako "kauzy" žalobcu, kedy výraz kauza je vo verejnosti vnímané ako niečo protizákonné a nekalé. V článku sa ďalej uvádza, že "miliónové škody spôsobené jednotlivcami sú neospravedliteľné", avšak žiadneho iného jednotlivca než žalobcu žalovaná nikdy v článku nomenovala. Preto objektívne je možné z prejavu žalovanej spojiť konanie, ktorého dôsledkom je spôsobenie miliónovej škody, jedine so žalobcom. Zvyšok článku (po sporných výrokoch) je síce zameraný naozaj na kritiku systému, historický pohľad na osud štúdií E., avšak vzhľadom na to, že najskôr na začiatku článku sa prezentuje verejnosti (reálne nepodložené) protiprávne konanie žalobcu, zvyšok tohto článku zostáva v úzadí a v konečnom dôsledku bežný čitateľ si zapamätá skôr pomenované "kauzy", ktoré sa mu podsúvajú. Súd má preto aj pochybnosti, či naozaj bolo úlohou tohto článku poukázať komplexne na chyby systému a informovať o potrebe jeho zmeny, alebo či jeho cieľom bolo označiť (bez podloženia konkrétnymi faktami) konkrétnu osobu za toho, kto zo systému nečestne čerpá. Ani v tomto článku nie je spomenuté žiadne stanovisko žalobcu (uvádza sa iba, že jej počínanie spustilo "lavínu reakcií producentov, pre ktorých sú dotácie životne dôležité"), hoci stanoviska, ako tvrdil, sa dožadoval ešte pred konaním prvej besedy z 27.05.2018. Pre overovanie pravdivosti podkladov, z ktorých tieto súdy žalovanej o kauzách žalobcu z minulosti vychádzajú, platí to, čo bolo uvedené pri besede z 06.06.2018, že žalovaná nepreukázala, že by reálne vyvinula snahu si tiež informácie získané zo starších správ v iných médiách overiť čo do pravdivosti a v čase svojich výstupov aj čo do aktuálnosti. Platí teda, že ak sa vychádza z nepravdivých premís, ktorých výsledkom je znevažujúci úsudok, je potrebné takúto kritiku kvalifikovať ako neprípustnú. Žalovaná pritom pri svojom súde o žalobcovi, ktorý stojí za nedokončeným I., K. B. a E. L. J. a ktorý v minulosti zobral peniaze od štátu bez výsledku a napriek tomu dostal ďalšie verejné financie, hoci jeho úmysly nie sú čestné, vychádzala skutočne z nepravdivých nepodložených faktov. Takéto jej vyjadrenia pre žalobcu vyznievajú hrubo znevažujúco, poškodzujúco jeho profesijnú česť a občiansku povesť. Bez faktického základu žalovaná predkladá svoje súdy o žalobcovi, ktorého prezentuje ako osobu, v súkromnom vrecku ktorého opakované v minulosti skončili státisíce. Nejde pritom ani kritiku v ironickom podtóne, žalovaná si neuťahuje. Štýl článku je vážny a ako celkom vážne mienené je potom nutné brať aj tieto hodnotové súdy. Právo osoby, aby nebola na vecnom podklade, z ktorého daný záver nemôže vyvodit', kriminalizovaná, musí prevážiť nad právom na slobodu prejavu, a to aj vtedy, ak sa jedná na strane kritizovaného o osobu verejne činnú. Súd preto hodnotiac uvedené komplexne dospel k záveru, že sporné výroky produkované v predmetnom príspevku žalovanej sú neoprávneným zásahom do práva žalobcu na jeho občiansku, profesijnú česť a dobré meno.

39.5 Nakoniec žalovaná dňa 14.06.2018 zverejnila na webstránke SME.sk svoj komentár - blog: "Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kraďnúť". Uvedený článok je zložený z viacerých častí : 1. časť s titulkom Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kraďnúť, kde odzneli sporné výroky. A potom ďalšie časti so samostatnými podtitulkami "A. nie je nepopísaný list", "Čo všetko je vývoj", "Kam sa stratila E.", ktoré žalovaná venuje reakcii na jej legislatívnu iniciatívu zo strany A. A.. Prvá časť pod úvodným titulkom pripomína pripravovanú zmenu pravidiel poskytovania podpory audiovizuálnej kultúry a následne uvádza: "Ujasnime si, k čomu vlastne došlo": Podozrivé čerpanie peňazí z verejných zdrojov poskytnutých na veľkofilm N. o A. D. O. nás doviedlo k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatela za to, že (zjednodušene povedané) peniaze síce odišli na súkromné účty, no

zmluvné podmienky splnené neboli. Podobné praktiky pri projektoch toho istého producenta sa objavili už v minulosti - kedy mu boli peniaze tiež vyplatené, no filmy nevznikli." Celý text je tiež písaný vážne, seriózne, a preto niet dôvod vnímať uvedené tvrdenia s rezervou, keď v konečnom dôsledku ani v jednom spornom prejave žalovaná takýto štýl nepoužila. Žalovaná sporné výroky uvádza vetou : "Ujasnime si, k čomu vlastne došlo", čo vopred stavia za ňou nasledujúce výroky do roviny faktov, pretože sa v podstate sumarizuje to, čo sa udialo predtým, než došlo k napísaniu tohto komentára. Prezentujú sa zistené skutočnosti ako istoty a nie ako niečo, s čím sa ešte dá polemizovať, čo tiež je rozlišujúcim kritériom medzi skutkových tvrdením a hodnotiacim úsudkom i tam, kde je hranica medzi nimi nie tak jasná. V podstate sa spornými výroky rekapitulujú udalosti minulé, a síce, že poňatie podozrenia doviedlo autorku k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatela pre projekt N. (čo samo osebe aj je pravda, pretože toto bolo podané), približuje sa, čo sa stalo (peniaze odišli na súkromné účty bez splnenia zmluvy), konkretizuje sa teda sporná praktika, ktorá sa dáva priamo do súvisu so žalobcom ("praktiky pri projektoch toho istého žalobcu") a (opäť) sa pripomína, že mu v minulosti boli vyplatené peniaze, ale filmy nevznikli (skutkové tvrdenie). Tento článok bol posledný, vydaný až po spornej tlačovej besede z 06.06.2018, kde sa prakticky totožné tvrdenie priamo personifikovalo v osobe žalobcu, a preto je možné ho aj v tejto súvislosti ako producenta identifikovať. Nehovorí sa preto o osobe bez mena, hoci sa i priamo nemenuje. Predošlé verejne šírené výstupy žalovanej však zo žalobcu učinili osobu, o ktorej široká verejnosť (ak to aj dovedy nevedela), zistila, že produkuje N. a prípadne že bola producentom aj iných starších diel. Otázkou je, či tieto výroky môžu ho utŕhať na cti. Súd je toho názoru, že áno. Síce aj keď úvodná veta o tom, že je dané podozrenie so spáchania trestného činu pri filme N. podľa názoru súdu sama osebe by nemala takú povahu, aby žalobcu poškodila, pretože sa stále hovorí len o trestnom oznámení na neznámeho páchatela, no v spojení s titulkom úvodnej časti a zvyškom textu, toto ako celok vyznieva difamujúco. Narozdiel napr. od prvej tlačovej besedy žalovanej, kde sa žalovaná vyjadruje opatrne ("mám podozrenie", podľa nás napĺňa všetky znaky subvenčného podvodu"), v tomto prejave v súvislosti s avizovaným trestným oznámením priamo uvádza, že "peniaze odišli na súkromné účty, ale zmluvné podmienky neboli splnené", a teda sama prijíma záver o tom, čo sa stalo, a to nie v rovine polemiky s prípustnou mierou pochybností, ale v rovine kategorického záveru. To všetko v skratke tak, že sa ani nejaví, že by mala záujem priblížiť konkrétnemu čitateľovi, v čom konkrétne podozrenie vidí, aj vzhľadom na osobitú problematiku, kde by dovysvetlenie bolo žiaduce. V kontexte s jasným nadpisom "Hlúpe je, že systém dovoľuje kraďnúť", tak tieto výroky naberajú kriminalizujúci ráz, pretože nech by ktokoľvek bol spájaný s pojmom "krádež, kraďnúť", je verejnosťou vnímaný ako osoba, ktorá tak už aj učinila. Navyše sa uvádza, že peniaze odišli na súkromné účty (súkromný subjekt, ktorý je spomínaný, je žalobca ako jediný spomínaný producent), z čoho opäť vyvstáva dojem, že vyčerpané peniaze skončili na jeho osobných účtoch, že ich využíva na svoj súkromný prospech, čo navyše nie je prvýkrát, pretože takéto praktiky sa už pri projektoch (viacerých) objavili. Ako už bolo odôvodnené, nebolo preukázané, že by sa v minulosti bol býval v súvislosti s produkciou audiovizuálnych projektov žalobca obohatil tak, ako to opakovane žalovaná prezentuje, tentokrát ako skutkové tvrdenie, ktoré si výslovne vyžaduje, aby bolo pravdivé. Celkové vyznenie tohto príspevku tak žalobcu znovu kriminalizuje, nepravdivo ho obviňuje z pochybného čerpania verejných zdrojov v minulosti a navodzuje dojem, že tomu nemôže byť inak ani teraz (čo je napr. aj rozdiel od prvej tlačovej besedy). Ako sa už súd vyjadril vyššie, nič nebráni žalovanej prezentovať primeraným spôsobom svoje podozrenia z neadekvátneho nakladania s verejnými financiami, avšak, tak, aby nikoho vopred nestavala do roviny páchatela. V tomto článku podľa názoru súdu uvádza žalovaná také skutkové tvrdenia, kde opakované počínanie žalobcu vykresľuje ako krádež, resp. spreneverenie peňazí určených na verejný účel pre jeho osobný prospech a závažnosť je zvýšená práve tým, že sa nepravdivo poukazuje na viacnásobnú obohacovanie sa na úkor verejných financií. Nespomína ani tu, ako sa k týmto obvineniam stavia žalobca, skratkovito a bez bližšieho vysvetlenia o ňom píše ako osobe s pochybnými praktikami, pričom ale realita uvedenému nezodpovedá. Takéto tvrdenia potom nemožno hodnotiť ani ako mierne, ani ako neškodné. Tento článok je špecifický tým, že má jednotlivé oddelené časti, pričom práve táto prvá časť sa zamerala len na poukaz na pochybné praktiky žalobcu a práve tie zvyšné majú charakter rozpravy o systéme kinematografie, jej financovania a chybách, pričom kritiku systému do spornej prvej časti žalovaná ani nepoňala. Prvá časť má tak svojím obsahom tiež najužšiu väzbu s nadpisom, ktorý expresívne operuje s pojmom krádež, ktorá tak posúva túto časť do roviny spájajúcej producenta so zlodejstvom. Aj vo vzťahu k týmto tvrdeniam súd dospel z vyššie uvedených dôvodov k záveru, že ide o výroky vo vzťahu k osobe žalobcu spôsobilé poškodiť jeho profesijnú a občiansku česť .

40. Súd vyhodnotil každý výstup žalovanej komplexne posúdiac celkové vyznenie podaných informácií, pričom dospel k záveru, že každý z nich (okrem besedy z 25.05.2018) je spôsobilý zasiahnuť do

profesnej a občianskej cti a dobrého mena žalobcu. Tento prípad je ale špecifický tým, že sa v pomerne krátkej dobe produkovalo viacero verejne šírených výstupov žalovanej, kde sa na adresu žalobcu uvádzali výroky prakticky s totožným obsahom aj vyznením, ktoré sa v tomto spore ukázali ako nepravdivé a tiež hodnotiace súdy s rovnakým vyznením, ktoré sa ukázali ako súdy bez reálneho faktického základu, a teda neprimerané. To, že sa totožné obvinenia z nekalých praktík opakovali, vážnosť obvinení žalobcu a teda aj vážnosť zásahu zvyšuje. Ak sa oboznámime postupne s týmito výstupmi, je zrejmé, že tieto čo do obsahu a intenzity aj gradujú. Prvý príspevok (beseda 25.05.2018) javí sa byť značne miernejší aj čo obsahu aj použitých slov, než druhá konferencia, kde sa žalobca výslovne menuje a nepravdivo spája s prezentovanými minulými kauzami. V prvej besede sa zatiaľ len vyjadrujú podozrenia pri diele N. (historická stopa žalobcu ohľadom minulých diel nie je predmetom prezentácií) a celý kontext vyznieva tak, že sa ešte nikoho vina verejnosti nepredkladá, čo je v zmysle judikatúry prípustné. Blogy javia sa byť čo do závažnosti obvinení rovnocenné, keď aj tu vo všetkých sú prezentované predovšetkým nepravdivé prepojenia žalobcu na staré kauzy I., K. B. E. L. J.. Toho sa však žalovaná napr. ešte v prvej besede zdržala a aj preto súd hodnotil celkový kontext prvého výstupu ako primeraný a nie zavádzajúci alebo osočujúci. Zvyšné výstupy žalovanej vyznievajú voči žalobcovi značne negatívne a súdu sa javí neadekvátne, aby na prezentovanie svojich názorov o nefunkčnosti systému žalovaná pranierovala konkrétneho umelca, a to pri absencii pravdivosti jej tvrdení, resp. pri absencii reálneho skutkového základu pre takto intenzívnu kritiku. Vyššie rozobraté výroky boli objektívne česť a dobré meno žalobcu zasahujúce, a to nielen vo vzťahu k zvyšku toho, čo odznelo vrámci totožného prejavu (kontext konkrétneho príspevku - s tým sa súd zaoberal v predošlých odsekoch), ale aj vo vzťahu k zvyšným sporným výrokom navzájom (kontext jednotlivých výstupov žalovanej navzájom). Vychádzajúc z premís, ktoré súd načrtnol pri otázke "KTO", súd uzatvára, že na žalovanú sa kladol dôraz na overenie pravdivosti informácií, z ktorých vo svojich výstupoch vychádzala, pričom žalovanej sa nepodarilo vo vzťahu k opísaným nepravdivým skutkovým tvrdeniam a hodnotovým úsudkom bez reálneho základu preukázať dostatočnú precíznosť, keď pravdivosť a aktuálnosť verejnosti prezentovaných skutočností si nedostatočne overila a vyjadrenie a vysvetlenie žalobcu ním žiadané ešte pred samotnými tlačovými konferenciami odmietla. Nepravdivé výroky tak nebola oprávnená zverejňovať a súd je toho názoru, že aj bez ich zverejnenia by sa téma kritiky systému bola bývala zaobišla a nestratila by na vecnosti. Napokon, možno si klásť otázku, či zakomponovanie tém týkajúcich sa producenta B. do každého výstupu žalovanej, neodviedla pozornosť od podstaty veci, keď vo výstupoch žalovanej, ktoré boli predmetom sporu, konkrétnosti pripravovaných zmien systému, ostali v úzadí a ostal v pamäti len exemplárny, na žalobcu bez reálneho základu prezentovaný, príklad nefunkčnosti systému. Všetky tieto skutočnosti musia ísť na vrub žalovanej a oslabujú jej právo na slobodu prejavu. Vychádzajúc z toho, čo súd uviedol vyššie pri otázke KDE, celospoločenský dosah nepravdivých výrokov posilňuje zodpovednosť žalovanej. S poukazom na to, čo bolo vo všeobecnosti uvedené pri otázke KEDY, zvolené tematické zameranie prednesu žalovanej sa v danom čase javilo byť časovo aktuálne, keď nejde o informácie, ktoré by už pred ich neaktuálnosťou v danom čase neboli spôsobilé zarezonovať v spoločnosti (odbornej i laickej). Na druhej strane, téma bola aktuálna a do úloh žalovanej patrilo aj informovanie o aktuálnych páľčivých verejných otázkach, avšak opäť pravdivo, vhodne a primerane čo do zvolených výrazových prostriedkov, spôsobu prezentácie tak, aby nikoho bez dôkazu neobviňovala. Tak, ako na žalovanú sa kladú zvýšené nároky na overenie pravdivosti svojich skutkových tvrdení a pravdivosti informácií, ktoré tvoria základ pre jej hodnotové súdy, tak žalobca je osobou, na ktorú sa kladú zvýšené nároky na strpenie kritiky, zvlášť takej, ktorá má súvis s jeho aktivitami vo verejnom priestore a jeho verejnou činnosťou, ako aj prezentovaná téma vo všetkých výstupoch žalovanej bola. Nie je však povinný trpieť difamačné výroky, ktorých pravdivosť ich autor nevie preukázať, resp. ktorých aspoň pravdivý základ nemá oporu v realite, ako tomu je aj v prejednávanej veci. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí pritom zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť osobnostné práva chránené § 11 Občianskeho zákonníka a vyvolanie následkov sa ani nevyžaduje. Ústne a písomne vykonaný zásah môže spočívať v rozširovaní nepravdivých správ, ktoré sa týkajú osobnosti fyzickej osoby, či v zverejnení nepravdivých obviňovaní z nečestného konania, ako aj v kritike, ktorá obsahom, formou a cieľom presahuje rámec kritiky objektívnej. Aj vychádzajúc zo všeobecných kritérií, ktoré súd aplikoval na konkrétnu vec, súd dospel k takému záveru, že vyššie uvedené výroky obviňujúce žalobcu z nečestného, protiprávneho konania (ktoré sú to súd konkrétne uviedol v predošlých odsekoch, kde ich postupne hodnotil), predstavujú zásah objektívne spôsobilý privodiť u žalobcu ujmu v občianskej a profesijnej cti a v jeho dobrom mene, a to ako v odborných profesijných, tak i bežných spoločenských kruhoch.

41. Žalobca sa domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť odstrániť svoje články nazvané ako N. - film storočia alebo tunel storočia?, Slovenský film nezomrie a Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kradnúť, z webstránky H. v sekcii blogov na svojej stránke "D. E.". Súd uvádza, že vzhľadom na odstup času, keď predmetné články boli zverejnené na stránke H. v máji a júni 2018, sa javí tento prostriedok nápravy ako nie účel plniaci, už by sa neodstránil protiprávny stav, ktorý doposiaľ vznikol, pretože verejnosť mala už možnosť si články prečítať a s ich obsahom sa oboznámiť. Napokon, dané články sa už ani neobjavujú samé po otvorení stránky, ale treba ich pracne vyhľadať v archíve, na čo potrebuje mať používateľ znalosť kľúčových slov. To znamená, že sa už široká verejnosť k nim ani bez ďalšieho nedostane. Aj z tohto pohľadu sa javia primeranejšie iné zvyšné dve satisfakcie, ktoré sú oveľa viac spôsobilé vzhľadom na odstup času zmierniť a odčiniť už nastalé poškodenie. Okrem toho, žalobca sa domáha odstránenia iba článkov zverejnených na stránke B., pričom však stále sú k dispozícii na stránke NRSR v archíve záznamy z tlačových konferencií. A teda ak aj by súd nariadil články odstrániť, ten, kto chce, si nájde spornú tlačovú konferenciu z 06.06.2018, ktorá obsahuje prakticky zhodné difamačné výroky o osobe žalobcu, a teda odstránenie článkov by ani nebol plnohodnotnou satisfakciou ktorá by celkom splnila účel. Treba dodať, že posledný článok s názvom Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kradnúť nie je zverejnený v sekcii blog.sme.sk ako zvyšné dva, ale v sekcii komentare.sme.sk (vyplýva to aj z predloženého výtlačku), a je preto aj otázne, aký dosah na odstránenie z pozície vydavateľa má žalobkyňa vo vzťahu k tomuto článku, ktorý nemá povahu blogu zverejneného na profilovej stránke žalovanej, na ktorej má žalovaná možnosť blogy upravovať a do nich zasahovať, zverejňovať aj odstraňovať. Tento článok je napokon značne obsiahly a v jeho zvyšných častiach (nasledujúcich po spornej časti venovanej žalobcovi) sa žalovaná skutočne venuje téme systému audiovizuálnych diel a histórie, reaguje na predošlý príspevok iného autora. Teda nejavilo by sa aj s poukazom na zvyšný obsah tohto článku (ktorý nebol v zásade problematický) súdu ako primerané žiadať po žalovanej stiahnuť celý článok, a teda aj v častiach obsahovo iného rázu, ktoré primárnym problémom neboli. Treba mať na zreteli aj ďalší aspekt, a síce povahu internetového priestoru, kde články boli zverejnené. Platí totiž všeobecne, že čo sa raz na internet pridá, to už tak celkom nezomrie. Je to spôsobené aj tým, že stránky so závadným obsahom môžu byť aj po svojom odstránení v konečnom dôsledku prístupné na stránkach subjektov, ktoré sa zaoberajú archiváciou snímok internetového priestoru, a preto úplné odstránenie napadnutej informácie z internetu a očistenie internetových stránok do stavu pred jej zverejnením, je zo samotnej povahy internetu obtiažne, ak vôbec možné. Treba zobrať do úvahy ale (na prospech žalobcu), že stopa internetovej informácie časom slabne a postupne je treba k jej dohľadaniu zadávať stále viac a viac konkrétnych kľúčových slov, a teda, ako už bolo uvedené, s odstupom času nájde vadné výroky už len ten, kto už s nimi bol oboznámený natoľko, aby si ich vedel vyhľadať. Okrem toho, tiež treba mať na zreteli, že sledovanosť konkrétnych informácií na internete môže ovplyvniť aj tzv. efekt C. B., čo je fenomén pomenovaný po udalosti z roku 2003, kedy sa uvedená americká herečka a speváčka pokúsila dosiahnuť odstránenie fotografie svojej rezidencie z verejne prístupnej databázy, čím sa naopak zvýšil záujem verejnosti o ňu. Pokus o odobranie určitej informácie teda vedie skôr k jej väčšiemu rozšíreniu. Na prejednávanú vec by mohla dopadať skutočná udalosť z roku 2012, kedy úrad v O. zakázal školáčke aktualizovať jej blogy na internete, kde komentovala obedy zo školskej jedálne a už aj tak pomerne populárny blog v dôsledku toho navštívilo veľké množstvo ľudí a blog bol potom oveľa známejší, než predtým (k tomu napr. viac Wikipedia). Napokon by uvedená požadovaná satisfakcia mohla žalobcovi viac poškodiť, ako pomôcť. V tejto časti preto súd žalobu zamietol.

42. Úplne najzákladnejšia forma satisfakcie pre žalobcu je ospravedlnenie, ktorej potreba tu je celkom nepochybná. Uvedenú satisfakciu súd hodnotí ako vhodnú aj vzhľadom na všetko vyššie uvedené, keď sa články a záznam z tlačovej konferencie nachádzajú na internete. Rozumné sa javí uverejnenie ospravedlnenia na profilovej stránke žalovanej na predmetnom portáli, a teda aj čitateľ, ktorý si autorku a jej články vyhľadá, bude mať možnosť dodatočne zistiť, že ich obsah (resp. aj obsah spornej tlačovej konferencie) nebol v konkrétnych častiach v poriadku a na tieto výstupy bude s týmto vedomím nahliadať. Aj vzhľadom na to, že sporné výroky boli verejne šírené, mali plošný dosah, išlo o opakovaný zásah týkajúci sa osobnosti verejne známej, potom verejná forma ospravedlnenia je satisfakciou účinnou a primeranou forme, ktorou došlo k zásahu. Ospravedlnenie súkromným listom by v zásade nebolo ani spôsobilé odčiniť ujmu spôsobenú nepravdivými údajmi o žalobcovi vo vzťahu k iným osobám, keďže sporné výroky boli spôsobilé v očiach iných žalobcu poškodiť na jeho cti, ktorú osoba požíva práve v profesijnom alebo občianskom spoločenstve. Súkromné ospravedlnenie by preto ani nebolo spôsobilé zvrátiť nepriaznivé účinky zásahu, ktoré nastali. Súd ale nie všetky výroky, ktoré žalobca považoval za difamačné a ktoré zahrnul do navrhovaného znenia ospravedlnenia, takto posúdil (viď odôvodnenie vyššie). Pokiaľ súd zistí, že výrok uverejnený žalovaným je pravdivý,

nemôže žalovanej uložiť povinnosť ospravedlnenia, v ktorom je obsiahnuté tvrdenie o nepravdivosti takéhoto výroku. V takomto prípade súd pristúpil k úprave navrhovaného znenia ospravedlnenia tak, aby zodpovedal rozsahu konštatovaného porušenia práv. Súd vychádzal z toho, že môže upraviť znenie navrhovaného ospravedlnenia tak, aby zodpovedalo preukázanému vadnému konaniu žalovaného a zmyslu inštitútu ospravedlnenia ako takého. Môže teda určité slovné spojenie či celú vetu vypustiť alebo znenie ospravedlnenia skonkretizovať (rozhodnutie NSČR sp.zn. 23 Cdo/3132/2014 z 25.02.2015, sp.zn. 23 Cdo 4669/2010 z 28.08.2012).

43. Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, vždy musí byť preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadostučinenie morálne, z hľadiska, trvania, intenzity a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. Súd má za to, že ujma spôsobená verejným prezentovaním nepravdivých výrokov, resp. neprímeranej kritiky v médiách a na internete, nie je bežnou ujmu, k náprave ktorej by postačovalo zadostučinenie morálne- ospravedlnenie, keďže ide o ujmu značnú. O zníženie dôstojnosti osoby a vážnosti v spoločnosti v značnej miere ide tam, kde z konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo ako aj vzhľadom na záujmy dotknutej osoby možno vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pociťoval každý nachádzajúci sa na mieste a v postavení žalobcu. Čo sa týka trvania a intenzity súd ako argument v prospech priznania nemajetkovej ujmy hodnotí to, že nešlo o jednorazový verejný výstup žalovanej, kde by prezentovala nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce výroky (jednotlivé vystúpenie), ale išlo o opakované konanie. Je rozdiel, ak niekto prezentuje difamujúcu skutočnosť raz v rámci určitej skupiny ľudí, alebo ak sa uvedené opakuje verejne na internete, či na tlačovej besede vysielanej v celoslovenskej publicistickej televízii. Objektívne je takýto zásah intenzívnejší vzhľadom na celospoločenský dosah. Opakované predkladanie žalobcu ako exemplárneho prípadu nefunkčnosti systému zostáva po vzhľadnutí/prečítaní príspevkov napokon to, čo si verejnosť zapamätá skôr ako konkrétne výhrady žalovanej voči systému, a to aj vzhľadom na výrazne negatívne podfarbenie a opakovanie významovo tých istých obvinení vo vzťahu k tej istej osobe. Aj preto hodnotí súd zásah ako pomerne intenzívny. Všetky výroky boli pritom mienené vážne, nie ironicky, nešlo o satirické ani humorne ladené výstupy, čo intenzitu zásahu tiež zvyšuje. Súd zohľadnil aj to, že sám sa vopred (pred prvým vystúpením žalovanej) dožadoval, aby si veci spolu vyjasnili skôr, než ich bude žalovaná prezentovať, na čo žalovaná nepristúpila, a teda aj aktívne správanie žalobcu, ktorým sa mohlo predísť zásahu ako takému, resp. ktoré aspoň mohlo prispieť k vyváženejším či miernejším vyjadreniam žalovanej, musí jemu byť na prospech a zvyšuje závažnosť konania žalovanej. Napokon nebolo tvrdené, že by žalobca niekedy zadal zámienku žalovanej na takéto útoky, napr. tým, že by ju predtým niekedy on bol býval slovné neprípustným spôsobom napádal. Všetky výroky mali vzhľadom na spôsob publikovania a šírenia široký celospoločenský dosah, ale u výrokov prednesených na konferencii na pôde zákonodarného zboru je z pohľadu vážnosti miesta publikovania táto ešte posilnená, čo vážnosť zásahu tiež objektívne zvyšuje. Ak žalovaná šírila svoje výroky v pozícii poslankyne národnej rady, tieto mali široký dosah, bežní diváci a čitatelia im pripisovali váhu a očakávali ich pravdivosť, zvlášť ak šlo o tému, v ktorej bola žalovaná prezentovaná ako odborníčka - tímlíderka pre kultúru, a teda výroky objektívne bolo možné verejnosťou vnímať ako odborné a overené. Žalobca bol obvinený z protiprávnej činnosti, pričom zásah do občianskej bezúhonnosti súd hodnotí ako jeden z najvážnejších, v tomto prípade intenzitu zásahu zvyšuje fakt, že žalobca bol verejne nepravdivo opakovane spájaný s únikom miliónov z verejných zdrojov pri viacerých projektoch. Ide o tému, ktorá ale v slovenskej spoločnosti vždy rezonovala a nie je prehliadaná. Práve naopak, na otázku nakladania s verejnými zdrojmi, správneho, zákonného a transparentného fungovania štátnych systémov, bola verejnosť v danom čase (máj - jún 2018) obzvlášť citlivá (snáď viac než kedykoľvek predtým). K prezentácii tvrdení žalovanej totiž došlo len pár mesiacov po vražde novinára E. a jeho snúbenice (február 2018), kedy sa verejnosť stala extra vnímavou na informácie indikujúce čo i len možnosť a podozrenie, že v tomto štáte "opäť niečo nefunguje tak, ako má" a obzvlášť tiež vnímavou na akúkoľvek indikáciu nezákonnosti a jej spájanie s konkrétnymi verejne známymi osobami. S týmto vedomím celospoločenského záujmu tak žalovaná tiež bola i z titulu svojej funkcie povinná pristupovať k téme zodpovedne overujúc si pravdivosť prezentovaných skutočností a vyhýbať sa neprímeraným hodnotovým úsudkom. V kontexte týchto udalostí bola téma spôsobilá prilákať pozornosť širokej verejnosti, snáď i takej, ktorá o veci verejné v predošlom období záujem neprejavovala, a teda nepochybne zasiahla širšie publikum, čo rovnako zvyšuje intenzitu už aj tak samo osebe vážneho obvinenia. V spore bolo zistené výsluchom žalobcu aj výsluchom svedkov, že výstupy žalovanej mali aj reálny negatívny dopad na jeho život osobný aj profesný. Syn žalobcu uviedol, že na facebooku po výstupoch žalovanej reagovali ľudia tak, že šírili informácie, že si po neho

a jeho otca ako žalobcu už prišla NAKA, čo nebola pravda. Aj uvedené svedčí minimálne o tom, že bezúhonnosť žalobcu bola v očiach verejnosti už vážne narušená. Aj žalobca aj svedkovia uviedli, že museli vysvetľovať aj ostatným svojim spolupracovníkom, ako je to s tvrdenou trestnou činnosťou, žalobca uviedol, že aj na premiérach iných filmov sa k nemu ľudia obracali chrbtom a bol vnímaný vo filmárskej obci ako čierna ovca, s ktorou sa nechceli ani baviť. Svedok potvrdil tiež to, že aj v rodine nastali problémy, keď aj manželka žalobcu uvedené obvinenia veľmi ťažko vnímala. Súd zohľadnil, že žalobca je doposiaľ bezúhonný človek, ktorý vyprodukoval viacero aj verejnosti dobre známych celovečerných filmov doma aj v zahraničí, a teda nepravdivé výroky žalovanej sú u takejto osoby o to viac spôsobilé privodiť ujmu. Ak žalobca odôvodňoval svoju ujmu tým, že celým výstupom žalovanej došlo k ďalšiemu zdržaniu výroby a výpadku financovania, či odstúpeniu zmluvných partnerov od predjednanej spolupráce na projekte N., treba dodať, že náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do cti, dôstojnosti a dobrého mena fyzickej osoby nie je spôsobilá odčiniť a ani nie je jej úlohou odškodňovať majetkové škody na projektoch, ktoré objekt zásahu má rozpracované. Uvedené reakcie okolia ale svedčia o tom, že medializované výroky žalovanej boli ako negatívne evidované aj verejnosťou, a to predovšetkým profesijných spolupracovníkov žalobcu. V konečnom dôsledku uvedené potvrdili aj svedkovia, keď uvádzali, že museli aj ľuďom, ktorých oslovili na spoluprácu najskôr vysvetliť nepravdivé tvrdenia. Nie je však možné prihliadať na takto spôsobené majetkové škody pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy, pretože ňou sa odčiniajú iné následky než majetkové škody vzniknuté pri podnikaní. Uvedené skutočnosti sú tie, ktoré opodstatňujú učinenie záveru o tom, že zásah do osobnostných práv žalobcu bol vážny, intenzívny, a preto len samotné ospravedlnenie nie je pre dosiahnutie nápravy postačujúce. Výšku uplatnenej náhrady ale súd nepovažuje za adekvátnu. Je pravda, že dosah a forma šírenia informácie (celospoločenský), závažnosť obvinenia (opakované protiprávne konanie), osoba ich šíriteľa (poslanec NRSR s vyššou mierou zodpovednosti pri informovanosti verejnosti), počínanie žalovanej (nedostatočné overenie zdroja, odmietnutie konzultácie so žalobcom) následky predovšetkým v odbornej obci, ktoré boli zistené (opísané vyššie) sú faktory, ktoré výšku budú zvyšovať v prospech žalobcu. Takým je podľa názoru súdu aj samotný prístup žalovanej, ktoré trvala na pravdivosti svojich výrokov, aj počas konania uvádzala, že žalobca je exemplárny prípad opakovaných pochybení a doposiaľ svojím konaním nijakým spôsobom ani len symbolicky vo vzťahu k žalobcovi ujmu neodčinila (napr. čo i len čiastkovým ospravedlnením, prehodnotením niektorých svojich výrokov a pod). Na druhej strane ale v prospech "tímenia" výšky náhrady vyznieva fakt, že žalobca je osoba verejne činná a nepravdivé výroky sa netýkali jeho intímnej sféry, súkromného života žalobcu, ktorý v zásade nemá prečo byť verejne rozoberaný a hodnotený, a kde by výška náhrady nemajetkovej ujmy sa pohybovala rádovo vo vyššej sume. Výšku znižuje potreba žalobcu zniesť záujem o svoju osobu. Tiež na výšku má vplyv tá skutočnosť, že žalobca, hoc je v každom jednom spornom výstupe žalovanej identifikovateľný ako producent príslušných diel, výslovne je menovaný len v besede z 06.06.2018 a predovšetkým len odborná obec filmtvorby vie nepochybne bez ďalšieho učiniť poľahky jeho stotožnenie a zvyšok verejnosti si musí súvislosti spojiť. Nikde nebola zobrazená jeho podobizeň, čo by identifikáciu výrazne uľahčilo. Tiež súd ako okolnosť, ktorá znižuje výšku nemajetkovej ujmy vzal to, že sám žalobca priznal, že v minulosti v rokoch 2010-2011 sa obdobné nepravdivé tvrdenia týkajúce sa I., K. B. a E. L. J. o ňom už verejne objavovali. Žalovaná (hoci ju to zodpovednosti nezbavuje) teda túto nepravdivú informáciu takpovediac "zrecyklovala", a súd má za to, že vyššia náhrada by prichádzala do úvahy vtedy, ak by si uvedené nepravdivé tvrdenia žalovaná sama vyfabulovala, než v prípade, keď nedbanlivostne prevzala bez potrebného overenia informáciu, ktorú už raz v minulosti niekto verejne zdieľal.

44. Vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených skutočností súd žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- eur. Súd k výške tiež uvádza, že už aj len samotné konštatovanie porušenia práva súdom je pre žalobcu určitá (aspoň symbolická) satisfakcia spolu s ospravedlnením. Napokon, on sám pôvodne žalobou na základe totožných tvrdení vyvodzoval a uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1,- eur a teda predovšetkým mu šlo o akési osobné a symbolické zadosťučinenie, čo sám pri výsluchu potvrdil. Až neskôr žalobu rozšíril na 30.000,- eur odôvodňujúc, že žalovaná šírla výroky aj po sporných výstupoch ďalej (z týchto ďalších výrokov si ale svoje nároky už neuplatňoval) a tiež to odôvodnil nastavením sumy podľa výšky súdneho poplatku, ktorý musel odvieť súdu, čo ale treba povedať, nie je relevantné kritérium pre určovanie vhodnosti a primeranosti náhrady. Ak žalobca poukazoval na rádovo vyššie priznávané náhrady nemajetkovej ujmy (napr. 200.000,- eur), súd nevzhladol dôvod na takéto úplne neprimerané náhrady a napokon ani takéto vysoké sumy nepredstavujú ustálenú prax ale skôr ojedinelé prípady. Náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. G. A. v. B. E.), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. P. S. A., B. V. A. S. B. E.). Okrem toho

Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. J. B., B.. V. S. J.. K výške náhrady pri difamačných výrokoch šírených verejne o osobách verejne známych, súd príkladmo uvádza, napr. B. S. J. J. (článok v denníku SME) v sume 10.000,- eur, P. vs. TREND holding (článok) - 8.000,- eur, P. vs. Plus 7 dní (článok)- 9.958,- eur, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/150/2019 - článok v denníku Pravda - 5.000,- eur, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/29/2021 z 16.06.2021 (verejné označenie osoby verejne činnej ako "fašista") - 1.000,- eur. Je zrejmé, že výška priznaných súm je rádovo nižšia, než si uplatnil žalobca a to aj u osôb verejne známejších, než je on (napr. vyššie menovaní politici, ktorí ale zase tiež majú osobitné postavenie s najnižšou mierou ochrany osobnosti). Napokon Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Z. V. E. S. P.). Z publikovaných a spracovaných súdnych rozhodnutí (Šorl. R.: Náhrada nemajetkovej ujmy (bolestné za smútok) pozostaleho príbuzného. Stav a východiská. C. slovenskej advokácie 9/2017, s. 12 - 14) bolo zistené, že Okresný súd Liptovský Mikuláš sp.zn. 7C/276/2011 v spojení s Krajským súdom v Žiline sp.zn. 5Co/315/2012 priznal pozostalej plnoletej dcére za smrť matky náhradu 10 000 eur a Okresný súd Brezno sp.zn. 2C/61/2010 v spojení s Krajským súdom v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/465/2014 priznal za smrť otca pozostalemu plnoletému dieťaťu náhradu 33 500 eur, napríklad aj rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 20C/47/2017 zo dňa 07.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/71/2019 zo dňa 09.10.2019, bola plnoletým dcéram priznaná za smrť matky náhrada v sume po 20.000,- eur. Pokiaľ žalobca žiada náhradu vo výške 30.000-eur za ujmu na cti a dobrom mene, potom sa ujma takto spôsobená nemôže rovnať "hodnote života", ktorá je v našich pomeroch odčítovaná približne takouto (ale aj nižšou) sumou, keď na B. sa výška nemajetkovej ujmy prípadoch úmrtí najbližších osôb (manžel, rodičia, deti) pohybuje na základnej úrovni cca 20.000,- eur. Súd preto dôsledne zhodnotil všetky vyššie uvedené okolnosti a ako adekvátnu ustálil sumu 8.000,- eur.

45. Pre úplnosť súd k dokazovaniu uvádza, že žalovaná predložila ako dôkaz list p. B. a p. P., listy tretích osôb adresovaných tretím osobám, mimo strán sporu. Súd dokazovanie oboznámením týchto listín nevykonal. V prvom rade súd uvádza, že nie je zrejmé, akým spôsobom bola táto súkromná korešpondencia tretích osôb do sporu zabezpečená, teda či so súhlasom jej autora a adresáta, a či sa tak jedná o zákonne získaný dôkaz. List p. B. žalovaná predložila, aby preukázala "že žalobca neustále odkladal platby, že s ním nakoniec nemala podpísanú ani zmluvu a napokon aj to, že od projektu odstúpil". Preukazovanie týchto skutočností však vzhľadom na obsah výrokov týkajúcich sa žalobcu v súvislosti s E. L. J. nie je rozhodujúce. Žalovaná bola v spore povinná preukázať pravdivosť svojich tvrdení o tom, že žalobca ako producent E. L. J. vyčerpal na toto dielo z verejných peňazí prostriedky, film nenatočil, a to že sa obohatil o tieto peniaze bez výsledku, pretože takto ich prezentovala. To či odkladal platby a mal s inou osobou podpísanú zmluvu ale pravdivosť tvrdení produkovaných žalovanou nedokladá. To, že nakoniec žalobca film nenatočil, sporné nebolo. Preukazovanie týchto tvrdení tak nie je vo väzbe na podstatné skutočnosti. List p. P. bol predkladaný ako dôkaz k tomu, že žalobca nemal dôveru ľuď v štábe, ktorí postupne odchádzali. To, že odišli kameraman, režisér a iní ale sporné nebolo, žalobca to potvrdil. Avšak preukazovanie atmosféry v štábe nie je vo väzbe na rozhodné skutočnosti, keď nie je spôsobilé potvrdiť pravdivosť alebo nepravdivosť žalovanou produkovaných tvrdení. Uvedený dôkaz priradila k sporným výrokom publikovaným o žalobcovi v článku N. - film storočia alebo tunel storočia?, kde ale sporné výroky obsahovo vôbec nesúvisia s obsadením štábu a atmosférou v ňom, keďže podstata nepravdivého obvinenia tkvie v úplne iných skutočnostiach, ako bolo už odôvodnené. Okrem toho tiež treba dodať, že osoby, ktoré uvedené listiny písali, prejavujú v súkromnej korešpondencii určitý svoj názor, postoj, ktorý môže byť motivovaný rôznymi cieľmi, a preto súd ani nemôže bez ďalšieho prebrať tam prezentované skutočnosti ako nesporný fakt. Takéto osoby neboli poučení ako svedkovia v spore, a preto nie je možné vylúčiť, že obsah ich písomného prejavu nemusí ani zodpovedať realite. Ak žalovaná namietala vierohodnosť všetkých žalobcom navrhovaných svedkov, súd konštatuje, že len samotná skutočnosť, že svedok a strana sporu sú blízke osoby alebo spolupracovníci, neznamená, že takáto osoba je diskvalifikovaná z pozície svedka a bude sa na ňu automaticky nahliadať ako na osobu, ktorá apriori bude zaujatá, najmä za stavu, keď z dokazovania nevyplývajú iné vážne skutočnosti, ktoré by svedčali tomu, že svedok nehovorí pravdu. Súd hodnotiaci dôveryhodnosť vypočutých svedkov uvádza, že boli riadne poučení o povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamľčovať a tiež o následkoch porušenia

tejto povinnosti v podobe vyvodenia možnej trestnoprávnej zodpovednosti. Po tomto poučení, vedomí si možnej trestnoprávnej zodpovednosti svedkovia vypovedali sami, následne na otázky strán a súdu súvisle, konzistentne a logicky odpovedali. Napokon žalovaná mala priamo na pojednávaní možnosť aj konkrétnymi svedkom položenými (aj neprijímnymi) otázkami preukázať, že skutočne je možné mať odôvodnenú pochybnosť o ich nezaujatosti, napriek tomu uvádzala len všeobecný poukaz na príbuznosť (syn) a to, že sú svedkovia platení žalobcom ("že sú na výplatnej páske žalobcu"). Svedkovia boli navrhovaní za účelom preukázania závažnosti ujmy, ktorá vznikla žalobcovi v osobnom aj pracovnom živote, pričom však takúto okolnosť spravidla (okrem výsluchu strán samotných) ani nejde preukázať inak, ako svedkami, ktorí sú v určitom vzťahu k žalobcovi, z titulu ktorého majú vedomosť o tom, ako daný zásah mal a mohol vplývať na žalobcu a jeho okolie.

46. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca sa domáhal ochrany osobnosti a z nej vyvodzoval tri samostatné druhy zadosťučinenia - odstránenie blogov, ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy. Súd konštatoval, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo, pričom však ale nie každý z uplatnených satisfakčných nárokov mu súd priznal, resp. priznal v uplatnenom rozsahu. I napriek tomuto zdanlivo len čiastočnému úspechu žalobcu (z pohľadu toho, aký petit sa navrhoval a aký je výrok rozsudku), súd má za to, že nie je možné konštatovať, že by mal žalobca vo veci úspech iba čiastočný. Podstatné je, že žalobca uspel v tom, čo bolo meritum veci, teda v otázke, či bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, v čom mu súd dal zapravdu. Súd v takomto prípade nemôže postupovať len mechanicky, ale musí vychádzať z toho, čo je hlavné a čo je sprevádzajúce. Žalobca mal úspech v tom, čo tvorilo hlavnú otázku tejto veci, a teda v tom, že bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv neprípustným spôsobom. To, že formálne mal žalobca úspech iba čiastočný (navyše, keď aj výška náhrady nemajetkovej ujmy závisí vždy na úvahe súdu) preto nemôže znamenať, že žalobca bol procesne neúspešný. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, druh i výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že čo do nároku na náhradu trov bol žalobca plne úspešný, a teda mu patrí proti žalovanej plná náhrada trov podľa § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov tejto časti konania rozhodne súdny úradník uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.